

IRIS CAO

Hôm nay người ta nói
chia tay....

Mục lục

[Một Chút Niềm Tin](#)

[Yêu Thương Bất Tận](#)

[Một Nấc Đau Lòng](#)

[Thanh Xuân Nào Cũng Xứng Đáng](#)

[Bạn Ở](#)

[Nỗi Buồn Trong Túi](#)

[Quá Khứ Là Quá Khứ](#)

[Thời Khắc Riêng Để Buông Bỏ](#)

[Đón](#)

[Tình Thân](#)

[Thức Dậy Đi Anh](#)

[Hãy Trò Chuyện](#)

[Cuộc Đời Sau Thanh Xuân](#)

[Tuổi Để Hạnh Phúc](#)

[Hạnh Phúc Của Anh](#)

[Ai Rồi Cũng Yêu Thêm Lần Nữa](#)

[Tình Yêu Của Nội](#)

[Thèm Được Mặc Mưa Ở Sài Gòn](#)

[Yêu Một Người Tận Sâu Trong Tâm Khảm](#)

[Cám Ơn Chị Đã Thay Em Yêu Anh Ấy](#)

[Chuyến Xe Ấm Áp](#)

[Tình Yêu Là Gì](#)

[Tạm Biệt Người Yêu Dấu](#)

[Chuyện Của Hôm Nay](#)

[Hôm Nay Người Ta Nói Chia Tay](#)

[Hãy Giấu Nỗi Đau Đầu Tiên Của Tôi Vào Lòng Sài Gòn Có Được Không?](#)

[Tôi Muốn Được Yêu Một Người Thật Lâu](#)

[Đứng Dưới Bầu Trời Rộng Lớn Đây Bạn Là Ai?](#)

[Một Và Duy Nhất](#)

Thế Nào Là Mất Nhau - Thế Nào Là Rất Đau?
Chia Ta Chưa Bao Giờ Là Đau Khổ Nhất
Anh Đã Hết Yêu Em
Em Sẽ Già Đi, Anh Biết Không?
Em Mong Anh Tìm Được Người Ấy
Hóa Ra Em Vẫn Đợi
Làm Gì Có Kiếp Sau
Cám Ơn Đã Buông Tay Em Tàn Nhẫn Như Thế
Và Đến Một Ngày...Ta Mang Lòng Yêu Một Kẻ Xa Lạ
Hãy Để Em Khóc
Vuột Mất Quả Bóng Bay
Người Ta Hờn Nhau Ở Sự Sinh Tồn
Từ Bỏ
Em Đã Đợi Anh Đến Bất Tận
Thế Giới Này Nhất Định Sẽ Yên Ổn
Người Thương Nhì
Đã Từng
Có Những Thứ Không Cần Quên
Nếu Không Là Anh Thì Chẳng Thế Là Ai Khác
Người Yêu Cũ
Em Sẽ Xách Dép Và Bước Ra Khỏi Cuộc Đời Anh
Yêu Đủ - Biết Vừa
Anh Nhất Định Phải Ra Đi!
Khi Chúng Ta Phải Đứng Một Mình
Anh Là Tất Cả Sau Tất Cả
Hết Là Hết
Nếu Không Còn Yêu Một Người
Thanh Xuân Của Một Người Phụ Nữ
Tưởng Rằng Đã Quên
Anh Là Trời Xanh
Có Bao Giờ
Điều Đặc Biệt Của Người Đến Sau

Hãy Hứa Vẫn Sẽ Thương Em

Em Có Sẵn Sàng Đau Khổ

Nếu Em Không Ổn Thì Cứ Ôm Anh

Em Phải Đi Về Đâu?

Sau Một Tình Yêu

Anh Đau Lòng Lắm

Nếu Mệt Mỏi, Cứ Dừng Lại Nhé!

Cứ Nhắm Mắt Yêu Em

Quên Một Người

Có Hẹn Với Người Yêu Cũ

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Một Chút Niềm Tin

"Tặng cho Sơn và những ai không tin hạnh phúc dành cho mình"

Anh bạn thân thất thiếu ghé lại nhà tôi vào một ngày Sài Gòn mưa trắng xóa. Vừa dựng cái xe, đẩy cửa vào chưa kịp bỏ cái áo mưa ra Sơn đã ôm chầm lấy tôi khóc tu tu như một đứa con nít. Nước mắt hòa nước mưa, tôi nghe từng tiếng nước nở mà đau lòng. Ai cũng thế, dù mạnh mẽ đến đâu đi chăng nữa, thì đến giây phút chia tay người yêu dấu cũng sẽ yếu đuối vô cùng. Hai đứa tôi cứ ngồi lặng im bên nhau rất lâu vì tôi biết có muôn ngàn lời an ủi lúc này cũng sẽ tan trôi rất nhanh trong cõi lòng sâu hoắm của Sơn lúc bấy giờ. Thi thoảng Sơn nấc lên rồi nói đứt quãng :

"Sơn...không yêu ai...nữa đâu!"

Tôi vẫn im lặng nhìn ra xa xăm, mưa đua nhau rơi xuống đất vỡ tan như trái tim Sơn, nỗi tuyệt vọng này tôi đã từng trải qua thế nên tôi hiểu rất thấu đáo những hoài nghi về hạnh phúc xa xỉ sẽ không dành cho mình. Tôi đặt tay lên vai Sơn bóp nhẹ, nói rất dứt khoát :

"Sơn, tin tôi đi, Sơn sẽ hạnh phúc"

Sơn khóc to hơn lắc đầu nguầy nguậy "Hạnh phúc đó không dành cho Sơn". Tôi lấy tay vẽ vô thức trên mặt đất rồi ngược nhìn Sơn "Vậy nếu một ngày nào đó Sơn hạnh phúc thì Sơn nhớ báo cho tôi nha".

Chiều hôm đó trôi rất chậm chạp, vì Sơn đang bận thu vén nỗi đau vào trong lòng. Chớp mắt vài ba năm lướt qua ngõ ngàng. Hôm nay tôi ngồi bên lò sưởi đọc sách để quên đi cái lạnh ở Hoa Kỳ vào mùa đông khắc nghiệt thì nhận được tin nhắn của Sơn "Sơn đã tìm được hạnh phúc rồi, người ta ở tận Hàn Quốc, sắp tới Sơn và người ta sẽ tổ chức một đám cưới nhỏ, nếu được sẽ du lịch sang Mỹ thăm Ris. Cám ơn Ris ngày hôm đó đã cho Sơn một chút niềm tin". Tôi mỉm cười mà nước mắt ở đâu lẫn dài.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Yêu Thương Bất Tận

Năm 27 tuổi tôi thuê một căn nhà nhỏ ở lòng Sài Gòn để bắt đầu sự nghiệp kinh doanh đồ nội thất của mình. Chủ nhà là một người vô cùng phúc hậu và đáng kính, bà năm nay đã cao tuổi nên cũng chỉ quanh quẩn ở nhà xem tin tức, thời sự. Những lúc rảnh rỗi tôi hay ghé sang thăm bà, ngồi hàn huyên những câu chuyện trên trời dưới đất cho bà vui, chẳng bao giờ bà để tôi về tay không, khi thì bịch bánh, cái kẹo, khi thì vào ba trái cam, trái táo. Bà luôn tiễn tôi bằng nụ cười hiền lành, ấm áp.

Một ngày không mây, tôi lại ghé thăm bà. Bà bảo ông vừa mất rồi con ạ, thế là bà khóc. Hồi xưa bà với ông quen biết nhau qua ba mẹ của ông bà, lúc ấy nào có tình yêu. Chỉ là dọn về sống cùng nhau rồi sinh con đẻ cái. Ấy vậy mà ân tình nảy nở qua khó khăn, yêu thương được nuôi lớn bằng thấu hiểu. Ông bà cứ thế ở bên nhau rất lâu, sự hiện diện của người này là một phần không thể thiếu đối với người kia. Những năm sau này ông yếu đi nhiều, chỉ nằm một chỗ nhưng ông bà vẫn không rời nhau nửa bước. Bà chậm rãi kể, tôi nghe từng nấc xót xa của người vừa mất bạn đời lâu năm của mình.

"Hôm ấy ông ngồi dậy tìm bà, ông cảm ơn bà về những năm tháng đã qua, về những gì bà đã làm cho ông rồi ông bảo :Thôi tôi đi ngủ trước đây, khi nào bà ngủ thì ngủ. Thế là ông trở về phòng, nằm xuống ngủ một giấc ngủ ngàn thu."

Bà tiếp lời "Dù ông không đi lại được những năm gần đây căn nhà có ông

nó khác lắm, nay ông đi rồi thật trống trải". Bà chấm vệt hai hàng nước mắt chảy dài. Lòng tôi lúc ấy rất khó tả khi nghĩ về ông, có lẽ ông cảm nhận được sự ra đi của mình nên ông muốn tạm biệt bà lần cuối sau bao tháng năm nghĩa tình bên nhau. Còn bà thì đau lòng biết bao khi vừa phải tạm biệt người bạn đời lâu năm với rất nhiều kỉ niệm vui buồn chất chứa. Có những yêu thương như vậy đó: bất tận, mãi mãi và muôn đời.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Một Nấc Đau Lòng

Cô ấy nhìn lên bầu trời qua lớp kính xe đầy mưa. Cô ấy cũng không chắc là mình có đau lòng hay không vì mọi thứ như thể tan ra một cách từ từ, chậm rãi đến khó chịu. Chia tay là cảm giác này sao? Câu hỏi được tua đi tua lại trong đầu cô ấy như một cuốn băng cũ rỉ sét chỉ chờ được vứt đi nhưng ai đó cố chấp bật lên. Rồi hôm nay, cái người cô ấy yêu thương nhất sẽ mang tên quá khứ, cái tên chỉ có thể nhớ về chứ không thể chạm đến được thêm một lần nào nữa. Đúng thật là người ta có quá nhiều lí do khi muốn ra đi, gần ấy tháng năm tươi đẹp phía sau có còn là gì vào thời khắc đó mà hy vọng giữ chân, chỉ là do cô ấy huyền hoặc nó thật to lớn trong thế giới riêng của cô ấy, thế thôi.

Bao nhiêu lâu nữa cô ấy sẽ quên một nụ cười dưới nắng? Bao nhiêu lâu nữa cô ấy sẽ quên cái ôm nồng ấm từ phía sau? Bao nhiêu lâu nữa cô ấy sẽ quên cảm giác đợi cơm tối một người? Bao nhiêu lâu nữa cô ấy sẽ quên cái siết tay giữa phố đông? Bao nhiêu lâu nữa cô ấy sẽ quên nụ hôn mỗi ban mai? Bao nhiêu lâu? Bao nhiêu lâu nữa nếu tính từ hôm nay? Gõ tay lên cửa kính xe, cô ấy lẩm nhẩm hát theo trên radio: "When you're gone, the pieces of my heart are missing you". Giai điệu như cắt nát nỗi niềm của một người sẽ phải gom nhặt quá khứ cất vào sâu. Chẳng biết nước mắt từ đâu đua nhau rơi đầy lên má, bỏng rát, À, cô ấy cảm thấy đau lòng rồi.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Thanh Xuân Nào Cũng Xứng Đáng

Dù là bao nhiêu năm đi nữa, chúng ta cũng là người chọn đi cùng tình yêu đó dẫn con đường có chông chênh. Dù là bao nhiêu năm đi nữa, chúng ta cũng là người ở lại với tình yêu đó một quãng đời bao la. Dù là bao nhiêu năm đi nữa, chúng ta cũng là người khóc cười ngô nghê với rất nhiều kỉ niệm khắc cốt ghi tâm.

Chúng ta đã rất diễm tĩnh yêu một người chẳng chút toan tính. Vì chỉ có tình yêu thời thanh xuân mới đầy đủ những ngây khờ, những đam mê, những chân thành.

Vậy nên, khi chia tay đừng bao giờ nuối tiếc thanh xuân. Những năm tháng sáng trong ấy chúng ta cũng đã từng đem lòng mình yêu một người nhiều đến thế mà.

"Chỉ cần một lần yêu và được yêu, thanh xuân nào cũng là xứng đáng!"

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Bạn Oi

"Ê, dù có thế nào mà cũng đừng buông tay tao giữa cuộc đời này nha".

Có lẽ càng lớn, mỗi chúng ta đều lo sợ hơn về sự chia ly, nhất là với những mối quan hệ lâu năm được nuôi dưỡng bằng niềm vui, nước mắt của cả một tuổi thanh xuân lộng lẫy. Khi còn trẻ tuổi, đôi lúc lời nói nông cạn làm tổn thương nhau. Khi còn trẻ tuổi, đôi lúc cái tôi quá lớn làm đau lòng nhau. Khi còn trẻ tuổi, đôi lúc sự hiểu lầm làm xót xa nhau. Khi còn trẻ tuổi, đôi lúc tháng ngày trôi nhanh làm lãng quên nhau. Nhưng rồi, trải qua hết ngàn ấy thăng trầm. Những người bạn mới sau cuộc vui đã khoác áo ra về...chẳng nhớ tới ai. Ta lại thêm được ngồi cùng đứa bạn cũ mềm, ăn bịch bánh tráng trộn, uống ly trà sữa, gọi nhau là chó, rồi cười vang một góc phòng. Đào bới những kỉ niệm chỉ hai đứa biết, những tên gọi dành riêng cho nhau, những điều đặc biệt chỉ có những đứa thương nhau mới hết lòng tận tụy. Năm tháng sẽ trôi rất nhanh khi ta lớn, hiện tại vụt lại biết bao nhiêu điều thiêng liêng nơi quá khứ của những người bạn lì lợm chẳng bao giờ buông tay ta. Trong cuộc vui ai chẳng là bạn. Giữa cuộc đời biết bạn là ai?

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Nỗi Buồn Trong Túi

Hôm nay em mang thứ gì trong túi? Em mang một nỗi buồn cũ kĩ về những người đã giữ áo ra đi. Vì sao nỗi buồn nặng thế mà em còn mang theo làm gì, đứng lại bên đường mà vứt nó xuống đi thôi. Nỗi buồn nào đâu có lỗi, giữ nó bên mình để nhắc em nhớ về những tháng ngày đẹp đẽ đã từng có với nhau và cũng đừng quên rằng: đời đôi khi bạc như vôi. Em có trách người ra đi? Nếu trách em sẽ trách mình trước tiên. Ai cũng nắm trong tay quyền giữ lại hay buông bỏ. Tại sao họ cứ khẳng khẳng buông tay mình? Tại sao mình cứ khẳng khẳng giữ lấy họ? Không phải họ vô tình mà bản thân mình cố chấp. Ngay từ đầu mỗi nhân duyên này vốn dĩ chỉ có thể mà mình lại đã đoan mang theo cả một quãng đời cô độc. Em muốn nói gì với người ra đi? Ai cũng khao khát và đấu tranh cho thứ hạnh phúc của riêng mình. Vậy nên nếu chọn buông bỏ, tốt nhất là hãy sống thật hạnh phúc và bớt đạo đức giả để tránh những lần quay đầu, bờ xót thương quá khứ.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Quá Khứ Là Quá Khứ

Tôi dọn nhà kho vô tình tìm thấy một bức tranh của bạn gái cũ vẽ Minh. Bức tranh được Minh gói cẩn thận, xếp ngay ngắn trong góc phòng. Nhìn bức tranh có thể thấy, cô gái ấy vẽ người mình yêu bằng tất cả những say đắm, đôi mắt sáng bừng, nụ cười hiền hòa và mái tóc xoăn không lẫn vào đâu của Minh. Ngay cả cái áo trong bức tranh Minh vẫn còn giữ ở nhà. Có những người phản ứng đầu tiên sẽ rất ghen, vì đã chia tay còn giữ lại những kỉ vật làm gì nữa. Nhưng tôi lại thấy thương Minh nhiều hơn, một tình yêu đi qua, đâu phải cứ nhấn tâm giữ bỏ tất cả những thứ vô tri vô giác thì lòng thanh thản. Có mấy ai bản lĩnh nhìn về nhau bằng tất cả trân trọng và mến thương vì những năm đã cùng nhau sánh bước? Có mấy ai dũng cảm lùi về phía sau bằng nụ cười trù mến và chấp nhận con đường rẽ đôi cho hạnh phúc của cả hai? Cuối con đường thường có rất nhiều nước mắt, trách hờn, rất nhiều hoài nghi, xót xa. Dễ dàng khiến ta hất đổ tất cả những êm đềm, ngọt ngào cho nhau. Cuối con đường thường là những nước mắt. Của một người đã hết yêu. Và của một người còn yêu rất nhiều.

Kỉ niệm nào cũng đáng trân trọng vì nó góp phần tạo nên mỗi con người chúng ta hôm nay. Có thể Minh đã từng có mối tình rất đẹp nên Minh luôn nâng niu những gì Minh có từng phút, từng giây. Để nó không bao giờ trôi mất. Có thể Minh đã từng có mối tình xót xa nên Minh mới trở thành một người đàn ông mạnh mẽ, chu đáo và bao dung như hôm nay. Người ở hiện tại không có quyền gì ghen với người trong quá khứ vì ngày đó, năm đó chúng ta chưa từng xuất hiện để yêu thương nhau, chưa từng là những nhớ thương trong nhau. Chưa là gì cả! Nếu trong một tình yêu, ta được sắm vai

hiện tại thì đó là cả một may mắn, vì ta nắm trong tay những điều có thể thay đổi, sửa chữa, có thể bù đắp, yêu thương, trao gửi. Điều mà dù đau lòng cách mấy, quá khứ cũng không làm được. Ai cũng có một quá khứ của riêng mình. Yêu một người trọn vẹn là chấp nhận quá khứ của họ và cuộc sống cho hiện tại tròn đầy. Tôi mỉm cười, xếp bức tranh ngay ngắn, đặt lại vị trí cũ cho Minh. Tôi tự hào được yêu một người đàn ông trọng tình nghĩa, có trước, có sau như Minh.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Thời Khắc Riêng Để Buông Bỏ

Có một khoảng thời gian, tôi khao khát được sống những tháng ngày bình yên, những tháng ngày được coi là quá xa xỉ với một người sinh ra, lớn lên nơi Sài Thành nhộn nhịp, ồn ã, nơi người ta thức dậy khi trời chưa kịp sáng và về nhà lúc trời đã nhá nhem tối, tất cả cũng vì mưu sinh. Có một khoảng thời gian, tôi khao khát được dừng lại sau những cuộc chơi, khi bước chân từng đêm chập choạng đắm men say mà lòng thì cô đơn một nỗi niềm sâu thẳm. Tôi ước gì cuộc đời này giống như sách vở, chỉ cần băng qua con đường này, đến ngôi nhà kia, sẽ có người đứng đợi tôi. Có một khoảng thời gian, tôi khao khát được yêu thêm lần nữa. Tôi muốn được tin rằng tình yêu vẫn tồn tại, rằng những tổn thương trong lòng tôi sáng mai sẽ hòa cùng mây trời mà tan biến mất. Thế là, tôi sẽ được yêu một người bằng tất cả vụng dại, ngây khờ như lần đầu tiên. Được bước theo người ta khắp mọi nẻo đường, được quay về nơi cả hai gọi là nhà. Vậy là tôi buông bỏ tất cả để chạy theo cái khát khao ấy. Dù biết nếu ước mơ không thành, nỗi đau sẽ càng gấp bội, thế nhưng chẳng ai ngăn nổi bước chân tôi. Chớp mắt thế mà đã 3 năm, giờ đây tôi đang sống tháng ngày bình yên nhất của cuộc đời, bên cánh rừng to, bên ngôi nhà nhỏ, bên người tôi yêu. Đúng là, tôi chưa từng khuyên ai làm như tôi cả vì tôi tin mỗi người sẽ có một thời khắc riêng để buông bỏ.

~~~~~

Ps: Thank m.n đã đọc HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI CHIA TAY
Quyển sách hay nhất mà tôi được sở hữu

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Đón

Ngày mình còn bé mẹ rất thường hay đi công tác xa. Mỗi lần mẹ trở về ba đều đón mình trên chiếc xe vespa cũ của ông ngoại cho ra sân bay đón mẹ. Nếu hôm đó trời mưa, ba sẽ mặc áo lạnh rồi cho mình ngồi trước trùm áo mưa để khỏi ướt, thế nên đôi khi hành trình đó mình chỉ nhớ vồn vện cái khung cảnh tùm hum trong áo mưa của ba, tiếng mưa rớt lộp độp ồn ã trên đầu, thi thoảng ba lại hỏi

"Có bị ướt không con?" Và đều đặn theo từng chuyến bay ba luôn chờ mình đi đón mẹ dù nhà mình lúc đó rất xa sân bay. Trong trí nhớ của một đứa bé 5 tuổi lúc bấy giờ thì cảm giác nhìn thấy mẹ qua tấm kính cách ly thật kì diệu biết bao, ba luôn dành chỗ phía trước rồi cho mình ngồi lên cổ để thấy mẹ rõ hơn, cái tay bé xiu vẫy mẹ liên tục, rồi như mẹ cũng biết luôn có ba và mình chờ nên mẹ không vội lấy hành lí mà lúc nào cũng dõi mắt tìm kiếm trước. Khi nhìn thấy nhau cả 3 cùng nở nụ cười. Chuyến hành trình trở về nhà luôn thật vui vì mẹ sẽ kể rất nhiều chuyện về chuyến đi của mẹ, ba sốt sắng không biết mẹ có đói không, mình thì lo trể quá mình buồn ngủ, mình sẽ ôm mẹ và hát. Tuổi thơ mình luôn được dạy về những lần đón đưa ở sân bay như thế, những điều tưởng rất đơn giản nhưng thực sự yêu thương nhau mới làm được. Chẳng ai muốn cô đơn kệ nệ xách hành lí một mình ở sân bay cả. Bây giờ mình đã lớn, chuyến nào từ Mỹ về cũng thấy đầy đủ ba mẹ và em gái đứng chờ. Gia đình là vậy đó.

Tin tôi đi nếu thất tình cứ đau khổ thật nhiều để hiểu giá trị lớn lao của

hạnh phúc

Vì ai rồi cũng yêu thêm lần nữa

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Tình Thân

Chuyện kể rằng, ở một thị trấn nọ có hai chú mèo nhỏ. Anh lớn là Chaos và cô em là Rose. Chaos là chú mèo nhỏ cực kì ngọt ngào, nó thích gần người và rất ấm áp. Cậu chủ nhỏ của ngôi nhà ấy đi học xa, mấy tuần mới về một lần, lúc nào cậu cũng quần quít chơi đùa với Chaos đến tận lúc đi. Những ngày tụ tập bạn bè về trễ, cậu ngủ vùi trên băng ghế dài ngoài phòng khách. Chaos sẽ đến nằm cạnh bên ngủ vùi trong vòng tay cậu. Rose thì đúng là một con mèo thực thụ, nó suốt ngày đi vờn vờ ngoài vườn bắt chim, bắt chuột. Nó không thực sự thích con người can thiệp thô bạo vào cái thế giới riêng đầy màu sắc của nó. Nó cho rằng mỗi khi nó nằm yên để ai đó gãi cổ thì đó chính là sự ban ơn nó dành cho người đó. Rose là một "gã thợ săn" cừ khôi. Rất nhiều lần nó tha chuột nhắt và mấy con chim nhỏ về để trước cửa nhà như một thứ chiến công lấy lòng đáng tự hào của nó. Cứ mỗi lần như thế Chaos lại lảng xảng đi tìm những chiếc lá to đập lên "tụi người lạ" nằm trước cửa như một lời chia buồn. Chaos có một thói quen là nó thích băng qua đường, vào nhà ông hàng xóm già hay ngồi trên chiếc xe lăn ngoài vườn và thăm nom như một người thân. Rất dễ dàng nhìn thấy Chaos lọt thỏm trong lòng ông, đôi mắt nhắm nghiền và cái đuôi đung đưa khi đi ngang qua căn nhà. Rose thì nhát gan hơn ở khoản sang đường này nên chỉ đứng bên này nhìn sang kêu mấy tiếng meo meo chứ không bao giờ dám băng qua.

Một ngày nọ, có con mèo hoang đến gây sự với Rose. Chaos vì bảo vệ em mình mà đánh nhau dữ dội với con mèo hoang. Một thời gian sau, Chaos bị nhiễm một loại virus gì đó từ con mèo hoang qua vết rách hôm đánh nhau

nên qua đời. Sự ra đi của Chaos rất nhanh và đột ngột. Cậu chủ nhỏ khóc nức trong điện thoại khi nghe bố báo tin về Chaos. Còn về phần Rose, sau khi Chaos mất nó chẳng hiểu chuyện gì xảy ra với anh mình, nó cứ kêu meo meo suốt ngày, rồi đi lang thang tìm anh. Nhưng mãi chẳng thấy anh về, rồi một hôm nó đứng bên này đường nhìn chăm chăm qua nhà ông hàng xóm, bằng một thứ tình yêu mãnh liệt với Chaos, chuyện mà 7 năm qua chưa một lần nó dám làm. Rồi nó ở miết bên nhà ông hàng xóm. Nó cũng leo vào lòng ông ngồi hết như Chaos ngày xưa, nó tin rằng nếu nó ở yên tại đây thì nhất định một ngày nào đó anh nó sẽ quay về. Cứ thế nó đợi Chaos đến nay tròn 10 năm.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Thức Dậy Đi Anh

Thức dậy đi anh, mình chia tay
Cứ thế loay hoay cũng muộn rồi
Hôm nay là ngày đường hai ngã
Nước mắt vội rơi dưới nắng vàng.

Thức dậy đi anh, duyên vỡ tan
Mấy quãng đường xa thắm một nhòai
Anh thương người khác, lòng em hiểu
Chuyện của chúng ta cứ thế tàn.

Thức dậy đi anh, trách thế gian
Trách ta vô ý, đời vô tàn
Trách sao ngày tháng nhòa phai dấu
Trách tháng năm trôi, trách chính mình.

Thức dậy đi anh, người ta đợi
Sẽ chẳng như em nhẫn nại chờ
Chẳng là kí ức thời vụng dại
Hiện tại mới mở đón anh sang.

Thức dậy đi anh, em nói này!
Tình thương ngày cũ cất nơi đây
Nếu mai giông bão lòng yếu đuối
Có tiếc hôm nay đã thay lòng?

Thức dậy đi anh!

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Hãy Trò Chuyện

Tôi với Minh có chung một sở thích là trò chuyện với nhau. Hai đứa mê nói chuyện với nhau kinh khủng, đến nỗi ngoài vườn có hai cái ghế để mỗi chiều chuẩn bị một ít thức ăn nhẹ với mấy chai bia, Minh đi làm về là rủ nhau ra vườn ngồi nói chuyện. Nói đến khi muỗi chích sưng người mới đứng dậy đi vào nhà. Nói chuyện với người mình yêu quả thật thú vị vô cùng, Minh lại là người đi du lịch rất nhiều, am hiểu về âm nhạc và lịch sử nên những điều Minh chia sẻ với tôi rất đa dạng và bổ ích. Đôi khi tụi mình đơn giản chỉ là nói về đám gà mái dạo này cứ nằm lì trong chuồng ấp trứng chả chịu ra ăn. Nói về mấy cây cà chua càng lớn càng nặng trĩu gây cả cảnh. Nói về vùng đất mà mỗi đứa muốn đặt chân đến nhất. Nói về người bạn thân ít khi liên lạc nhưng nếu cần nhất định sẽ xuất hiện. Nói về vợ con anh đồ rác phải đi làm thay vì anh gây chân nằm ở nhà. Nói về đất, trời, mây, gió, chim bay, bướm đậu. Thậm chí nói cả những điều vô nghĩa với nhau mà cũng cảm thấy rất vui. Trao đổi, trò chuyện là một hành động văn minh, thể hiện sự tôn trọng với người đối diện. Khi có một việc gì đó xảy ra, dù Minh thừa biết mình sẽ nhận lời nhưng thay vì tự quyết định, Minh luôn gọi về hỏi tôi trước. Khi hai đứa cãi nhau, Minh sẽ luôn nhường cho tôi nói về những suy nghĩ của mình, sau đó Minh sẽ nói để chắc rằng cả hai đứa hiểu câu chuyện dưới góc độ của nhau chứ không phải người này gào vào mặt người kia cho hả cơn giận. Trước mỗi bữa ăn, hai đứa vẫn thường nắm tay cảm ơn nhau vì những nỗ lực hy sinh của người kia. Cảm ơn cuộc đời đã đưa mình đến đoạn đường này. Quả thực là để có một mối quan hệ bền vững, trao đổi là điều rất quan trọng, vì giữa hai cá thể xa lạ, cách thấu

hiếu duy nhất là chia sẻ. Nó làm tình yêu thăng hoa, củng cố sự tin tưởng và mỗi điều mình làm sẽ đều cảm thấy hạnh phúc.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Cuộc Đời Sau Thanh Xuân

Anh à, quãng đường chúng ta vừa qua em nhất định sẽ không quên. Dẫu mình chia tay nhưng đó sẽ là tình yêu em muôn đời khắc cốt ghi tâm. Cảm ơn vì thanh xuân trọn vẹn có nhau, nơi anh luôn giữ cho em bình yên và hạnh phúc. Cảm ơn vì yêu em qua những cơn nắng chói chang, đã không hề hà chở em qua từng góc đường với chiếc áo đầm mồ hôi. Cảm ơn vì yêu em qua những ngày mưa ướt át, nụ cười anh trong màn mưa sẽ là hình ảnh đẹp đẽ nhất trong em. Em tin trên đời này có thứ gọi là "thời khắc chia ly". Có nghĩa đi đến đoạn đường đó là hết, chúng ta không thể vì quá khứ huy hoàng mà giữ lấy nhau. Bản thân em cũng hiểu những nhạt phai. Bản thân anh cũng đau những buông bỏ. Ở tận cuối cùng thanh xuân, chúng ta dừng lại. Ngày mai, chúng ta thức dậy. Không còn là của nhau, bước ra ngoài kia sẽ là những tình yêu khác, trưởng thành hơn, vững chãi hơn. Sẽ là những cái nắm tay ngại ngùng, sẽ là những nụ cười ấm áp xa lạ, sẽ là những con đường rất mới sau thời thanh xuân vụng dại, ngây ngô và nhiều mơ mộng. Rồi mỗi chúng ta sẽ hạnh phúc. Vì cuộc tình này vốn dĩ không có tổn thương nên chúng ta hãy ung dung sống tiếp cuộc đời mình - cuộc đời sau thanh xuân.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Tuổi Để Hạnh Phúc

Người ta thường kết hôn khi đã đến tuổi, đến tuổi là lúc vài ba tuần về nhà thấy thiệp mời đám cưới của mấy đứa bạn cũ. Hằng ngày lướt fb thấy cô này chị kia đồng trang lứa khoe con các thứ và rồi xung quanh họ không bàn về hôm nay đi uống bia ở đâu mà là cho con đi chích vắc - xin chỗ nào là đảm bảo. Đến tuổi là cứ năm hết tết đến, ngồi vào mâm ăn nhện cả bánh chưng lẫn thịt kho chỉ vì những câu nói "Bao giờ kết hôn cho ông bà, cô chú đi ăn cỗ". "Tuổi này người ta có con cái để huê mà ở đó kén mãi". "Lấy ck/vk nhanh, còn để con cho ông bà có cháu bế". Vậy nên lâu lâu bản thân rơi tõm vào cái suy nghĩ "Ừa vậy là kết hôn cho ai?"

Có những cặp đôi tình yêu chưa đủ lớn, tài chính vẫn chưa đủ mạnh nhưng đã đến tuổi rồi, chẳng nào cũng phải kết hôn nên thôi cứ nhắm mắt cưới cho xong. Vậy là dẫn đến hệ lụy, nhiều cặp đôi bỏ nhau rất nhanh sau đó vì vỡ mộng hôn nhân. Cô ấy/anh ấy không như mình nghĩ, rồi gánh nặng cơm áo gạo tiền đè lên vai mỗi ngày giết chết hết đam mê, lãng mạn của tình yêu. Mọi thứ không được chuẩn bị đầy đủ cứ thế quay cuồng, vồ lấy họ không thương tiếc. Kết hôn là một vấn đề to vật vờ. Kết hôn là mình sẽ phải yêu thương chung sống suốt đời với một người xa lạ dù hạnh phúc hay đau đớn.

Vậy tại sao phải gấp? Thà là đi chậm một chút, nhẫn nại một chút để được lấy người mình thật sự yêu và cả hai đều có sự chuẩn bị tốt nhất khi đón nhận nhau vào cuộc đời mình. Một vài năm đầu của hôn nhân có thể sẽ ngọt ngào, hạnh phúc nhưng cũng có thể sẽ có rất nhiều mâu thuẫn bởi hai con người xa lạ cần học cách hòa hợp, thích nghi và bao dung. Nếu hôn

nhân không xây dựng trên nền tảng tình yêu thương và sự tôn trọng được bồi đắp hàng ngày, họ sẽ rất mạnh mẽ đứng sát bên nhau những lúc khó khăn. Thậm chí, đôi lúc chán nhau vì mọi thứ nhạt nhòa họ cũng sẽ nhắm mắt chứ tuyệt đối không buông tay.

Hôn nhân là một mối quan hệ đặc biệt giữa nam và nữ, nam và nam, nữ và nữ hay nói cách khác là sự gắn kết bền chặt, lâu dài giữa hai cá thể xa lạ có thể trái ngược về tính cách, diện mạo nhưng khao khát được yêu thương, được đấu tranh và bảo vệ lẫn nhau đến tận cùng. Đây là ý kiến chủ quan của mình, nên mình nghĩ "Hãy kết hôn khi thức dậy thấy nắng hòa lên vai mình mà bình yên khó tả". Đến cuối cùng, hạnh phúc hay khổ đau đều do mình gánh lấy. Hãy kết hôn vì bản thân mình cảm thấy sẵn sàng, thoải mái và an nhiên đừng kết hôn vì mình đã đến tuổi hay vì lời nói của người khác. Làm gì có "tuổi để kết hôn" chỉ có "tuổi để hạnh phúc" thôi.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Hạnh Phúc Của Anh

Anh: 5 năm qua anh đã rất nhiều lần muốn quay lại Sài Gòn để tìm em

Em: Cũng vì sợ anh tìm nên 5 năm qua em chẳng nỡ rời khỏi Sài Gòn

Anh: Càng đi xa, anh càng cảm nhận hết quãng đời hạnh phúc nhất của anh là có em

Em: Vậy mà anh chưa một lần níu giữ em

Anh: Anh xin lỗi vì những tổn thương đã gây ra cho em

Em: Là do em không đủ tốt để giữ anh ở lại. Tổn thương em chẳng sợ, chỉ sợ phút giây anh quay đi. Sợ sau tiếng tạm biệt lạnh lùng năm ấy chúng ta sẽ chẳng còn gặp nhau nữa.

Anh: Em hận anh lắm phải không?

Em: Em thương anh tận sâu từng hơi thở. Em thương anh bằng tất cả sự mạnh mẽ và yếu đuối trong em. Em thương anh nhiều đến nỗi lúc biết rõ không còn có thể giữ anh em vẫn gửi lời với trời cao mong anh hạnh phúc. Em chẳng hận anh đâu. Anh cứ hạnh phúc với cuộc đời anh là được, nhưng xin đừng để em phải nhìn thấy.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Ai Rồi Cũng Yêu Thêm Lần Nữa

Nếu không phải là người ấy, tôi sẽ chẳng yêu thêm ai khác.

Năm 21 tuổi tôi đã khẳng định chắc chắn như thế. Sau đó quay lại với một mối tình vụn vỡ của mình. Tháng ngày ấy tôi dễ khóc lắm, với cả tủi thân nữa. Nói nghe hoang đường chứ gió thổi qua cũng khiến tôi đau lòng, trời lạnh thế này mà ngay cả một cái nắm tay cũng khó đến vậy sao. Tôi đấu tranh giữa tình yêu và sự tự tôn. Một mặt tôi sợ vào những phút cuối nếu tôi hạ mình đến tận cùng thì có thành hay hợp biết lấy gì nhìn mặt nhau lần nữa. Một mặt tôi lại sợ nếu không dùng cả bản thân để níu kéo thì sau này có chẳng tôi ôm vào mình hai chữ "hối hận" đến suốt đời. Thất tình đau khổ thật!

Tôi tự giam mình trong phòng suốt nhiều ngày, có một giai đoạn tôi không cần sự chia sẻ, nói cách khác là tôi sợ chia sẻ. Tôi sợ người ta khuyên tôi lãng quên người tôi thương, tôi sợ người ta nói tình yêu này đã đến bước đường cùng, cạn duyên rồi tôi dừng cố. Tôi chỉ muốn được ở một mình với nỗi buồn rất lớn của tôi. Để tự nhìn thấy mình bị tổn thương thật nhiều bởi một người dựng yêu dấu. Rồi sau đó tôi bỏ thành phố nhỏ nơi tôi và người ấy từng lần đầu nhìn thấy nhau để ra đi. Chiều hôm ấy mưa phùn lất phất. Tôi đi con đường này đếm đủ bao nhiêu hàng cây. Tôi đi góc phố nọ biết rõ đèn đỏ phải dừng bao nhiêu giây. Nhìn đằng trước cũng thấy người tôi yêu, nhìn bên trái cũng thấy người tôi yêu, nhìn bên phải cũng thấy người tôi yêu. Ở thành phố này, có nơi nào chúng tôi chưa từng cùng nhau đi qua. Đó chính là đau lòng đấy!

Người tôi thương đã đem lòng thương một người khác. Lúc này tôi có làm gì cũng hóa mờ nhạt. Tôi dẫu cố chấp mang đèn treo đầy lên cơ thể. Thì đối với người ta, mắt môi người yêu chẳng sáng hơn trăng sao trên trời ư! Tôi dẫu cố chấp khóc nức trong điện thoại. Thì đối với người ta, một tiếng thở dài của người yêu mới chẳng phải mới là trăn trở ư! Ngày tôi rời thành phố, chẳng còn nhớ nỗi đau lòng lớn bao nhiêu. Chỉ nhớ mỗi bước đi là một nấc xót xa. 8 năm sau, tôi mang lòng yêu một người khác! Yêu như chưa từng có những tổn thương. Tình yêu diệu kì lắm. Đến đúng thời điểm, nó sẽ quay về. Tin tôi đi, nếu thất tình cứ đau khổ thật nhiều để hiểu giá trị lớn lao của hạnh phúc. Vì rồi ai cũng yêu thêm lần nữa.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Tình Yêu Của Nội

Ông nội là người bạn lớn nhất của tôi, nội đã cùng tôi chung bước từ những ngày bé thơ. Trong trí nhớ non nớt của tôi khi ấy, nội chạy chiếc xe cup màu xanh lá. Lúc nào cũng mặc áo sơ mi đồng thùng, đầu tóc chỉnh tề, đến từ rất sớm chờ đón tôi trước cổng trường. Ròng rã qua rất nhiều tháng năm. Khi học mẫu giáo tôi biếng ăn nên rất còi cọc, về nhà hôm nào nội cũng bóp tay, xoa mặt xót xa, nội hỏi han nhiều người, chở tôi đi khắp nơi rồi dành dụm mua từng hộp bột cóc để mong tôi ăn ngon miệng hơn, mập mạp hơn cho bằng bạn bằng bè cùng trang lứa. Vào cấp 1, nội là người tỉ mỉ bao từng quyển vở, chuốt từng cây viết chì, dạy tôi những bài đánh vần đầu tiên. Tan trường, tôi hay chạy ào ra khỏi cổng tìm nội, từ khi còn rất bé tôi đã cảm nhận được rằng nụ cười của nội là điều khiến lòng tôi ấm áp nhất. Nếu hôm nào được điểm 10, nội sẽ mua cho tôi cái kẹo có hình dán, tôi dán đầy lên xe nội, không những nội không la rầy mà còn có vẻ rất thích thú vì điều đó. Nội luôn tự hào lái chiếc xe màu xanh lá với nham nhở hình dán đi khắp nơi như một dấu chứng nhận yêu thương từ tôi.

Vào cấp 2, nội hay giấu ba mẹ cho tôi thêm tiền quà sáng vì sợ tôi đi học cả ngày thèm cái này cái nọ lại không có tiền mua, hay hôm nào bất chợt bế bánh xe đạp thì còn có một ít dẫn túi mà xử lý. Nội kĩ tính lắm, luôn kẹp phôi tờ 10 ngàn vào một cuốn sách dày cất trong tủ. Chỉ cần tôi đi ngang qua, nội liền kéo tay lại, mở tủ, rút tờ tiền nhét vào túi tôi rất nhanh vì sợ ba mẹ nhìn thấy lại la rầy tôi. Những ngày hè quanh quẩn ở nhà mãi cũng chán, may mà có nội. Nội đóng vai bệnh nhân khi tôi muốn làm bác sĩ, nội gõ cửa cái phòng mạch được dựng xập xệ kế bàn ăn sau đó làm bộ

ho hằng khai bệnh tình. Tôi gói cho nội vài cái nút áo rồi bảo "Bác mang về ngày uống 2 lần, nếu vẫn ho thì cứ uống hết một lần". Rồi nội đóng vai người mua hàng khi tôi là người bán quán, quán ăn có vài cái chén nhựa, 5 cái ghế nhỏ tí ti được tôi xếp dọc hành lang vào bếp. Nội đi ra đi vào hết ăn phở, lại đến hủ tiếu, hết hủ tiếu lại bò kho. Cứ thế hai ông cháu chơi với nhau suốt cả mùa hè.

Vào cấp 3, lúc này gia đình tôi đã chuyển ra một căn hộ mới, không còn được sống cùng nội nữa nhưng tôi vẫn thường về thăm nội. Có một lần tôi lại vô tình biết được rằng nội vẫn trích một ít tiền ra mua vé số và cầu mong rằng nếu trúng thì để lại hết số tiền đó cho tôi. Tôi đã chực trào nước mắt khi biết câu chuyện đó. Nội đi đâu, làm gì, dù có thế nào cũng luôn nghĩ cho tôi trước tiên. Sau cấp 3, tôi đi du học ở Singapore. Thi thoảng vẫn nhận được thư viết tay của nội, nội chỉ nhắc nhở giữ gìn sức khỏe, hòa nhã với bạn bè quốc tế và tôi là niềm tự hào rất lớn của nội. Những bức thư ấy đến giờ tôi vẫn xếp gọn gàng trong hộp tủ. Rồi tôi lập nghiệp, con đường thật chông gai với bao thử thách mới mẻ. Tôi xây dựng riêng một studio chụp hình, do không có nhiều kinh phí nên tôi quyết định tự sơn sửa mọi thứ. Tôi mua sơn và dụng cụ về quét được vài đường là thấm mệt, tôi để đó dăm ba hôm lại sang làm tiếp thì hơi ỏi cả một căn phòng đã được sơn phết tinh tươm từ trong ra ngoài. Nội đã dành rất nhiều thời gian, tự bắc thang, tự đo đạc giúp tôi mọi thứ.

Nội là vậy đó, chỉ cần biết tôi cần, thì bằng mọi giá nội sẽ làm cho bằng được. Tôi cứ thế lớn lên trong veo dưới tình thương vô bờ bến của nội. Lớn đến một hôm để biết về "tình yêu của nội". Ngày xưa, thời chiến tranh khốc liệt. Nội có phải lòng một người phụ nữ ở chiến trường, yêu nhau từ tà gang thì bị chia cắt, dưới đạn bom ấy họ lạc nhau tưởng chừng như mãi mãi. Nội sau đó gặp và lấy bà tôi, có ba tôi, sau này là tôi. Tình yêu năm ấy nội vẫn mang theo nhưng cất vào tận sâu trong đáy lòng cho đến một ngày duyên số trở mình ba tôi tìm gặp lại người chị cùng cha khác mẹ của mình. Mừng mừng, tủi tủi nói sao cho hết, gia đình tôi nay lại lớn hơn với những

thành viên mới nhưng quá đôi thân thương, chẳng có sự xa lạ, ngại ngùng nào khi chúng tôi ôm lấy nhau, nắm tay nhau và nhìn vào mắt nhau. Tưởng như đã quen từ muôn kiếp trước.

Năm nay tôi đã gần 30, cũng có nghĩa là nội tôi đã già, sức khỏe yếu đi nhiều. Tôi mong kịp về mở trang sách này ra và đọc cho nội những tâm tư của tôi, rằng "Nội ơi, cảm ơn nội đã luôn có mặt trong kí ức đẹp đẽ nhất của con, cảm ơn nội đã vẽ cho con một cuộc đời yên bình và tươi đẹp, con chỉ muốn nội biết rằng nếu nội đã yêu thương và trân trọng ai thì con cũng sẽ yêu thương và trân trọng người đó vô điều kiện vì tình yêu của nội sẽ là tình yêu của con".

P/s: Thank vì m.n đã đọc nó

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Thèm Được Mắc Mưa Ở Sài Gòn

Tôi viết những dòng này khi tuyết bắt đầu rơi ở miền đông Hoa Kỳ, mọi thứ nơi này lạ lẫm, mới mẻ quá khiến tôi muốn trở về để mắc mưa ở Sài Gòn. Nghe có vẻ kì quặc, nhưng chỉ có ai sống lâu ở Sài Gòn, trải qua đều đặn hai mùa mưa nắng mỗi năm mới cảm nhận được hết nỗi nhớ quay quắt khi vắng những cơn mưa Sài Gòn. Mưa Sài Gòn y như một kẻ vừa biết yêu, cực kỳ khó đoán, nắng đó, mưa đó ngay. Người Sài Gòn thì rất nhanh nhậy, cứ hễ vài ba hạt mưa vừa chạm đất là đã thấy hai bên đường người ta dựng cột bán áo mưa liền, loại nào cũng có nhưng thường loại áo mưa mỏng te 8.000 đồng bán được nhất, dù đôi khi mặc như không mặc, về đến nhà cũng ướt chèm nhẹp nhưng lần sau quên áo mưa cũng sẽ lại ghé mua cái áo mưa 8.000 đồng nữa. Mưa Sài Gòn khiến người ta gần nhau hơn. Xe bác này ngập nước tắt máy, anh kia dựng xe của mình vào trong, lao ra phụ bác dắt xe. Rồi ta sẽ dễ dàng bắt gặp cái ôm xiết chặt của những người ngồi phía sau dưới lớp áo mưa, giống như một nguồn sức mạnh vô tận được truyền cho người đằng trước để vượt nhanh qua cơn mưa. Ngoài kia hàng quán đông đúc, chẳng ai quen ai, nhưng cứ đổ mưa là lại túa nhau ra gom phụ đồ vào trong. Mưa Sài Gòn là cả một bầu kỉ niệm. Là lần chia tay một người rất thương, mượn nước mưa để khóc cho hết nước mắt, ngày hôm đó chẳng ai biết chỉ duy nhất cơn mưa ấy hiểu nỗi lòng của một đứa vừa thất tình xong. Là những vất vả ngược xuôi trên vạt áo mẹ, là những lo lắng dãi dầu trên bánh xe ba, mong cho chúng ta được một cuộc đời no đủ. Mưa Sài Gòn là triền miên những nỗi nhớ, niềm thương, những khắc khoải mà ai đi xa cũng sẽ một lần nhớ da diết và thèm được quay về mắc mưa ở Sài Gòn.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Yêu Một Người Tận Sâu Trong Tâm Khảm

Hôm anh đi về, khác với mọi khi anh dừng lại nhìn qua ô cửa sổ, thấy em đang đứng đó bên căn bếp nghi ngút khói, con mèo nhỏ nằm lim dim trên cái ghế dài trong phòng khách, lòng anh ấm áp lạ thường, em lẩm nhẩm điều gì đó và anh đoán chắc là em đang hát, em vẫn thường ngân nga giai điệu quen thuộc của em mỗi khi em nấu ăn. Bỗng dưng một niềm xúc động từ đâu dâng đầy trong anh, anh đã tự hỏi mình đã là điều gì mà xứng đáng cả một hạnh phúc to lớn như vậy. Khi chưa gặp em, đôi khi anh vẫn ước có thể quay trở về quá khứ để sửa chữa những lỗi lầm xưa cũ nhưng giờ phút này đây anh không chắc muốn mình bị quăng về một nơi không có em, một nơi anh phải sống thánh ngày cô đơn của riêng mình anh. Anh đoán rằng anh chẳng cần chỉnh sửa cuộc đời anh hoàn hảo, nếu có em bên cạnh, tất cả sẽ hóa bình yên. Cảm ơn em đã vượt muôn ngàn dặm xa để đến bên anh, trở thành vợ anh, khiến thứ cổ tích mơ hồ người ta vẫn viết bỗng dưng hóa sự thật. Khi ta biết lòng mình yêu một người tận sâu trong tâm khảm thì mọi thứ xung quanh đều hòa vào nhau những cung bậc an nhiên, ta dễ dàng buông bỏ vô vàng ồn ào ngoài kia, thu trái tim mình bé lại, vừa khít lòng bàn tay người yêu dấu. Cảm ơn vì em đã đến. Cảm ơn vì duyên số đã mỉm cười với chúng ta.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Cám Ơn Chị Đã Thay Em Yêu Anh Ấy

Chắc có lẽ chị cũng biết em yêu anh ấy nhiều hơn tất cả những gì em có thể hình dung ra để nói thành lời, vì suốt cả quãng đường vui buồn vừa rồi ngang em chỉ giữ duy nhất trong em một bóng hình. Anh ấy là người chẳng lãng mạn đâu, những ngày lễ thường nhớ trước quên sau, quà cáp vụng về nhưng thật ra lại là người dạt dào tình cảm. Luôn ôm người anh ấy thương từ phía sau thay cho những lời động viên, an ủi lúc mệt mỏi. Anh ấy có bàn chân dài nhưng gầy nên rất khó khăn để chọn giày, trong tủ quần áo thứ anh ấy có nhiều nhất là vớ, vì lúc nào cũng phải mang hai đôi mới đi giày vừa vặn được. Anh ấy đôi khi vẫn hay gặp ác mộng giữa đêm, tay chân quơ quào, chắc có lẽ chịu ảnh hưởng từ tính chất công việc nhiều lo nghĩ, nhưng chỉ cần một cái ôm thật chặt anh ấy sẽ bình tĩnh lại và đi vào giấc ngủ ngay. Anh ấy không thích ăn ớt chuông nhưng lại cực kì thích nắm rơm. Thỉnh thoảng chỉ cần một chén súp nhiều năm cũng có thể làm anh ấy cười tươi như một đứa trẻ. Anh ấy là người đàn ông đơn giản, chân thành và ngay thẳng. Ngay thẳng đến độ anh ấy cứ thế mà nói rằng anh ấy đã hết yêu em dù cho trời hôm đó mưa to thế nào. Em đau lòng đến vô tận nhưng lại chẳng thể trách hờn anh ấy hay do tự bản thân em cũng không biết làm sao để giữ lại một người không còn yêu em. Vài mùa mưa nữa lại lãng đãng trôi qua, anh ấy tìm được chị ở một cung đường khác, rất xa nơi em đứng. Thế nên em cũng chẳng hình dung được tình yêu ấy sẽ như thế nào, em chỉ cần cảm nhận rõ ràng rằng. Anh ấy yêu chị rất nhiều. Để lại trong em sự an nhiên khi biết anh ấy tìm được chị. Người em từng yêu hơn tất cả mọi thứ trên đời này cuối cùng cũng hạnh phúc. Cám ơn chị đã thay em yêu anh ấy...trọn vẹn!

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Chuyến Xe Ấm Ấp

Sáng sớm hôm đó tôi đặt chuyến xe có giá cước là 15.000 đồng. Một cậu tài xế trẻ măng, đen nhẻm đen nhẻm với nụ cười hết cỡ thẳng lại đón. Cậu tài xế hồ hởi nói giọng rất thân tình "Chị lên xe đi, chờ em lâu không? Nhìn đi xa là em đã có linh tính chị là đối tượng bắt xe em". Nói xong cậu tài xế cười sáng khoái. Đi được một đoạn, đến ngã tư nọ thì thấy có một cặp vợ chồng già, nghèo rách tới nỗi tôi không dám nhìn thẳng vì ái ngại và đau lòng. Miễn cưỡng quay đi thì tiếng sáo của ông lão cất lên, mà ông thổi bằng mũi chứ không phải bằng miệng như những người khác. Coi như tâm can tan nát vì tôi ra đường dù có bị gạt cũng chịu chứ nếu thấy cảnh tượng vậy không thể không giúp. Tự lòng nói thôi bữa nay bớt ăn lại một chút vậy để giúp người ta. Tôi nhào người lên phía trước lấy một cây kẹo rồi đưa bà 100.000 đồng. Cậu tài xế quay hẳn người ra sao nhìn tôi trân trân cho tới lúc đèn xanh. Vừa chạy qua ngã tư cậu tài xế gấp gáp hỏi "Ủa, chị giàu vậy sao không đi taxi?" Tôi bật cười thành tiếng "Thích đi xe máy được không anh hai!" Cậu tài xế "Tiền hồi này chị cho phân nửa, còn phân nửa gọi xe taxi đi cho nó mát. Sài Gòn dạo này nắng sớm lắm. Dư sức đủ luôn". Tôi vẫn cười mát mẻ "Chị lớn lên ở Sài Gòn nên mỗi ngày chị ra đường phải dính chút nắng, chút gió, chút bụi chị mới chịu nổi. Với lại chị đi taxi thì kiếm ai cho em chờ nữa". Cậu tài xế kiểu như vỡ lẽ cười khăng khặc "À cũng đúng hén chị, vậy em kết luận chị là người tốt". Trên đường đi chắc nghĩ suy thêm nhiều thứ nên cậu nói tiếp "Tính ra chị với em kiếm tiền còn đỡ cực, nhiều người kiếm ra đồng tiền khổ chị ha. Em chạy một ngày bao nhiêu cũng được chứ bắt em đứng thổi sáo bằng mũi là em thua rồi". Tôi lại bật cười trước cái thí dụ ngây ngô đó "Mỗi người một nghề, một số phận,

miễn kiếm ra tiền chân chính là được rồi". Tới nơi, tôi đưa tiền cho cậu tài xế trẻ. Cậu đẩy tay tôi lại đồng dục nói "Chị giữ đi, coi như em hùn tiền với chị cho hai vợ chồng thoải mái lúc này". Cái hành động đó một lần nữa khiến tôi bật cười. Tôi chậm rãi nói vì muốn nhìn thật kỹ anh bạn trẻ này "Chị ghi nhận tấm lòng của em nhưng em cứ cầm đi coi như chị mời em ly cà phê đó". Cậu tài xế ngại ngùng cười "Vậy em cảm ơn chị nha. Người tốt như chị rồi sẽ gặp người tốt khác". Thằng nhỏ đen thui, chạy chiếc xe cũ khuất hẻm, lòng bỗng cảm thấy Sài Gòn của tôi đẹp tuyệt vời. Chắc nó hẳn biết nó là một trong những người tốt cuộc đời cho tôi được gặp.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Tình Yêu Là Gì

Là khi mẹ có tuổi, ngủ rất hay ngáy. Ba chẳng phiền hà mà đôi khi gần sáng thức giấc ba lấy đàn ghi - ta đệm theo tiếng gáy của mẹ. Âm thanh đó với ba là một niềm hạnh phúc khi mẹ có được một giấc ngủ thật ngon.

Là khi ba có tuổi, ăn hay rơi vào áo trắng. Mẹ chẳng phiền hà mà lúc nào đi siêu thị cũng tìm mua những loại thuốc tẩy tốt để về giặt áo cho ba. Sự vụng về đó đối với mẹ là một niềm hạnh phúc khi luôn được ở cạnh bên lo lắng cho ba từ những điều nhỏ nhặt nhất.

Tình yêu chẳng phải giấc mơ giàu sang. Tình yêu chẳng phải đường ngang rẽ lối. Tình yêu là chấp nhận và thương một người rất lâu.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Tạm Biệt Người Yêu Dấu

Em về đây, khóc một chút sẽ đi
Bỏ anh lại giữa khoảng trời hanh vắng
Chẳng phải lần đầu nơi phi trường đầy nắng
Cũng đã quen với những nỗi chia lìa.

Em về đây, đừng ôm nhau như thế
Em sẽ đi mà không ngoái lại nhìn
Anh biết đấy cả một năm phía trước
Mình phải sống không có bóng hình nhau.

Em về đây, em yêu anh tha thiết
Thanh xuân này em gói để riêng anh
Rồi mùa thu của một năm nào khác
Sẽ gặp lại như chưa từng cách xa.

Tạm biệt người yêu dấu
Tạm biệt người yêu dấu...

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Chuyện Của Hôm Nay

Chúng ta không bao giờ nói về ngày hôm qua
Về những nỗi buồn người ta để lại
Khâu vết thương trong lòng vụng dại
Rồi lẳng lẳng yêu thương nhau rất dài.

Chúng ta không bao giờ nói về ngày sắp sang
Về những lời hứa nhân gian hay nói
Có đôi lúc yên bình đau nhói
Vì lời hứa chẳng mang ai quay về.

Chúng ta thức dậy chỉ nói chuyện hôm nay
Về những khoảnh khắc từ anh, từ em mà nhiều người từng buông bỏ
Hạnh phúc giữa nhân gian hóa ra rất nhỏ
Chỉ cần yêu thương nhau một cách chân thành.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Hôm Nay Người Ta Nói Chia Tay

Hôm nay là ngày anh ấy nói chia tay.

Là ngày anh ấy quyết định bước một con đường dài xa tít tắp khác mà không có cô.

Lời nói nhẹ tênh nhưng lại có vẻ chật chội trong cái kí ức 3 năm của cô và anh ấy.

Cô khóc.

Cô chẳng có chút cố gắng nào để ngăn những giọt nước đua nhau lăn trên má. Cô cảm nhận được từng chi tiết trên cơ thể mình tan vỡ trong cõi vô định thế nên cô cho phép mình được quyền yếu đuối vào giây phút này, nhưng thay vì tức giận, cô lại chỉ bước đến gần, vòng tay ngang người ôm chặt lấy anh.

"Em đau lòng lắm, thật đấy! Nhưng em sẽ không níu anh lại vì bất cứ điều gì".

Cô và anh đứng lặng thinh như thế rất lâu. Những mảnh kí ức ngọt ngào xô đẩy nhau trong sự đau lòng của hiện tại.

Tháng năm khó khăn ngày xưa cô và anh đã từng kiên định thế nào khi đứng bên nhau.

Nụ cười cô là hạnh phúc của anh.
Bờ vai anh là chỗ dựa của cô.

Thứ hạnh phúc không cầu kì được xây nên bằng bao nhiêu chân thành.

Sáng ngày hôm đó, cô sống bằng toàn bộ nỗi xót xa triền miên mà cô chứa đựng trong cô. Mất đi anh, cô chẳng còn thiết tha với điều gì nữa. Chẳng thể ngờ sự đau lòng này to lớn đến vậy. Có những ngày cô chỉ khóc rồi lại lả đi vào giấc ngủ, thức dậy đã thấy nước mắt rơi sẵn rồi. Đã không ít lần cô muốn dẹp bỏ cái tự tôn mà gọi cho anh, để nói rằng cô không thể chịu đựng nổi cái cảm giác này, để nói rằng cô nhớ anh đến phát điên.

Chỉ những ai đã từng đi qua thất tình chắc mới có thể hiểu nổi những gì cô đang trải qua.

Một ngày không nhớ rõ, cô thức dậy nhìn thấy vệt nắng sớm chiếu rọi qua khung cửa sổ, nhìn thấy cái cây nhỏ bấy lâu nay cô không thêm chăm sóc bằng một sức mạnh kì diệu nào đó lại vươn lên xanh ngắt, cô mở cửa bước đôi chân trần ra ngoài ban công ngắm nhìn chú chim nhỏ bay lượn tự do trên bầu trời xanh như hát vang bài hát tự mãn về cuộc đời nó. Cô bất giác mỉm cười.

Cô quay trở vào phòng, chải lại mái tóc dài màu nâu hạt dẻ, chọn cho mình một màu son tươi tắn cùng chiếc áo yêu thích bị cô cho vào xó tủ đã lâu.

Cô bước xuống phố, lòng vẫn đau như cũ nhưng cô vẫn gồng mình bước tới để bỏ lại những tháng năm đẹp đẽ ở phía sau lưng. Cô gói anh vào sâu trong tâm trí, vì cô biết cô phải sống tiếp cuộc đời mình.

Thời gian đổ bóng xuống chân những năm tháng buồn bã. 5 năm sau cô nghe tin anh lấy vợ, một người xinh đẹp và đảm đang. Cô bất giác cảm

nhận nỗi đau lòng năm xưa đã tan biến đi tự bao giờ. Cô vuốt nhẹ mái tóc, rồi ôm đứa con gái nhỏ vào lòng. Hai mẹ con sóng bước cùng nhau trên con đường đầy nắng.

Hạnh phúc cứ thế lan ra.

Đôi khi chia tay không hẳn là kết thúc, nó đơn giản là ta phải rẽ vào một con đường khác, dẫu có thể đấm đau, buồn bã nhưng biết đâu hạnh phúc thật sự lại chính nằm ở cuối con đường này.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Hãy Giấu Nỗi Đau Đầu Tiên Của Tôi Vào Lòng Sài Gòn Có Được Không?

Tôi biết khóc lần đầu tiên khi vừa chào đời.
Tôi biết cười lần đầu tiên khi cầm món đồ chơi mẹ mua.
Tôi biết mừng vui lần đầu tiên khi được vào công viên.
Tôi biết lưu luyến lần đầu tiên khi chia tay những đứa bạn trung học.
Và tôi biết đau lần đầu tiên khi anh ấy ra đi.

Mọi chuyện xảy ra rất nhẹ nhàng, anh ấy bảo rằng chúng tôi không hợp nhau dù tôi hiểu còn vô vàn những điều xót xa sau cái lý do phổ biến ấy.

Tôi bỗng dưng thấy tim mình nhói lên một vũ khúc rạn vỡ, tôi nghe âm thanh của sự đổ nát dưới chân mình.

Mọi thiết tha, đam mê và kiêu hãnh vùng vằng quay lưng với tôi. Tôi đau một nỗi đau bất tận.

Vì nỗi đau quá lớn?

Hay là vì đó là nỗi đau đầu tiên?

Tôi bước qua những khốn khổ ấy thật khó khăn.

Bởi từ bỏ một yêu thương chưa bao giờ là dễ.

Nhưng rồi mọi chuyện cũng qua, tôi chẳng nhớ gì nhiều về anh ấy ngoài một cái tên. Rồi một chiều xanh nắng, tôi bước ngang ngã tư đông đúc bỗng gặp lại ánh mắt rất quen...ngỡ ngàng và trong vắt.

Thứ xúc cảm đau nát tim tràn về rất nhanh trong phút chốc, lấp đầy hốc mắt tràn nước của tôi.

Rồi tôi nhận ra, anh ấy vẫn ở đấy nguyên lành cạnh bên tôi... Yêu thương có với nhưng nỗi đau vẫn đây.

Hãy giấu nỗi đau đầu tiên của tôi vào lòng Sài Gòn có được không?

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Tôi Muốn Được Yêu Một Người Thật Lâu

Để tất cả những bình yên được trở thành thói quen, cho lòng tôi lắng lại những âm thanh mỗi chiều tà.

Tôi muốn được yêu một người thật lâu.

Những chuyến đi luôn ẩn chứa bao trải nghiệm, để tôi thấy những cái ôm siết thật ấm áp.

Tôi muốn được yêu một người thật lâu.

Vì tôi muốn tin vào cổ tích, tôi muốn sống những tháng ngày trẻ trung và già cỗi bên một người duy nhất.

Tôi muốn được yêu một người thật lâu.

Khi mọi vật chất nhẹ tênh, sự phản bội nhạt dần thì tôi vẫn sẽ kiêu ngạo với tình yêu của mình.

Tôi muốn được yêu một người thật lâu.

Để trải qua những cung bậc buồn vui chiều dài của cuộc đời này với cùng một bàn tay, cùng một nụ cười.

Tôi muốn được yêu một người thật lâu.

Vì tôi sợ những điều mới sắc nhọn cửa nát những điều cũ kĩ yêu thương, vì tôi sợ những gì chóng chán, nhạt vị và nhuộm màu lợi dụng.

Thật muốn được yêu một người thật lâu.

Vì tình yêu tôi bé lắm, chỉ đủ cho một người mà thôi.

Yêu một người thật lâu, là điều kỳ diệu nhất cho trái tim mình giữa những vội vã bon chen, giữa những thấp hèn lừa lọc. Khi tôi biết nghĩ về một người thật nhiều và cho đi bằng tất cả chân thành.

Tôi tin - sẽ có người cũng muốn yêu tôi thật lâu.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Đứng Dưới Bầu Trời Rộng Lớn Đây Bạn Là Ai?

Bạn không phải là người có một tuổi thơ lành lặn.
Bạn không có một gia đình hạnh phúc.
Bạn khuyết tật.
Bạn đồng tính nhưng không thể chấp nhận bản thân vì lo sợ ánh nhìn của xã hội.
Bạn trầm cảm và lợm thỏm giữa đám đông.
Bạn sống như thể bị cả thế giới quay lưng.
Bạn hạ mình để có miếng ăn mà sống.
Bạn từng lừa gạt.
Bạn hẹn hò cùng một lúc nhiều người.
Bạn trộm cắp.
Bạn xấu xí.
Bạn sống cuộc sống nghèo khó.
Bạn luôn đứng chót lớp.
Bạn là kẻ bất tài trong công việc.
Bạn tẻ nhạt và thiếu tinh tế.
Bạn thất tình và cảm thấy muốn chết.
Bạn luôn bị ức hiếp.
Bạn yếu đuối và nhu nhược.
Bạn buồn nhiều hơn vui.

Bạn là ai? Khi ngân vẫn theo dõi từng phút giây bạn vùng vẫy để sinh tồn với cuộc sống này. Bạn là ai? Một người bình thường hay kẻ ngông cuồng vĩ đại muốn chạm tay vào ước mơ của mình. Bạn là ai? Phải chăng cũng

chỉ là một người bình thường muốn được yêu thương?

Có bao giờ bạn tự hỏi mình điều đó, có bao giờ bạn thấy tự hào vì mình đã được sinh ra?

Hãy đứng lên, xé lớp áo ngụy trang và cho thế giới biết về sức mạnh của bạn.

Tôi không sợ cái chết mà sợ sự sống vô vị, trôi tuột qua cuộc đời người này, phai dấu ở cuộc đời người kia.

Bạn phải sống sao để tất cả mọi người xung quanh đều trả lời được câu hỏi "Bạn là ai?".

Tiền bạc và danh vọng đến cuối cùng cũng chỉ sương khói tan trong cõi hư vô mà thôi. Tất cả chúng ta...tất cả...không bao giờ có cuộc đời thứ 2 để nói lời yêu thương và chứng minh rằng mình kiên cường. Hãy làm điều đó ngay bây giờ!

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Một Và Duy Nhất

Anh và em vừa bước qua thời kì đẹp đẽ của tình yêu.
Anh và em vừa tự bước qua cái giới hạn do chính chúng ta dựng lên.
Với anh, em chỉ là Một hay vẫn là Duy Nhất?
Em không nghe tiếng mình khóc, chỉ biết nước chảy rát má, môi run theo
nhịp thở còn miệng nghẹn đắng cái mùi mà từ thuở hàn vi em gọi là mùi cũ
nát.

Khi em là Duy Nhất

Thì có nghĩa em là duy nhất về mọi thứ trong cuộc sống anh dầu tất nập.

Khi em là Một

Thì có nghĩa em phải nhọc lòng chia sẻ những tất nập trong cuộc sống anh.
Em không còn được vỗ ngực tự hào vì có anh trọn vẹn. Những niềm vui
anh đến từ nhiều lí do khác nữa chứ không riêng gì nụ cười em. Những nỗi
buồn anh có hơn một người để chia sẻ chứ không còn mãi tìm về bờ vai em
trìu mến. Cuộc sống anh nhiều màu sắc hơn, nhiều đến nỗi sắc màu yêu
thương của em bị mờ nhạt và cũ kĩ hằn. Vô hình khi em nhìn về cuộc sống
anh, em đều phải nhìn xuyên qua khoảng cách băng lạnh buốt tim.

Em đã bước qua mưa để thương nắng.

Bước qua nắng để yêu anh... Vậy mà!

Cũng như máy móc càng cũ kĩ càng kêu to, kêu thống thiết.

Yêu anh qua mấy mùa không biết đã thành cũ kĩ trong nhau chưa?

Nếu anh muốn buông tay em. Hãy nói chân thành và nhẹ nhàng như khi

anh đến.

Để em tự mình đứng dậy, bước đi và mãi là Duy Nhất.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Thế Nào Là Mất Nhau - Thế Nào Là Rất Đau?

Tường Vy là cô gái tôi rất yêu. Một cô gái bình thường, cận ba độ, rất hay ngủ muộn và than phiền về tất cả mọi thứ. Tôi yêu Vy vì sự nồng nhiệt, tràn đầy nhựa sống nơi tâm hồn cô ấy, dù gặp khó khăn thế nào Vy cũng sẽ luôn tìm cách nhìn nó theo hướng lạc quan. Tôi yêu Vy vì cô ấy hay ôm lấy lưng tôi mỗi khi ngồi sau xe, tôi đơn giản cảm thấy rất bình yên. Tôi yêu Vy vì mỗi buổi sáng sửa áo cho tôi và không quên đặt nó một nụ hôn tạm biệt trước khi tôi bước ra khỏi cửa.

Câu chuyện tôi và Vy là như thế. Tiếp theo đó chúng tôi chia tay, một câu chuyện chia tay bình thường khi đoạn kết được định hình như điều sớm muộn. Tôi vẫn còn thương Vy rất nhiều, cũng vì cái rất nhiều ấy mà tôi buông tay Vy, dẫn dắt người phụ nữ mình yêu vì thứ tình yêu không còn tồn tại chẳng khác nào lấy dao tự tử vào tim mình. Ngày Vy bước đi, tôi thấy hạnh phúc thật mơ hồ. Tất cả xúc cảm đó là đau đớn và khó chịu. Để giữ lòng mình vững vàng, tôi đã làm nhiều việc, tránh cho tâm trí nghĩ về Vy. Những tháng năm khó khăn và tan nát không vì thế mà buông tha tôi. Tôi tự hỏi lòng "Có nỗi đau nào nhiều hơn như thế?"

Bạn Vy "Anh Phong, Vy bị tai nạn, đang nằm phòng cấp cứu khu C, anh đến ngay được không?"

Chân tôi đan vào nhau, môi run lên cầm cập, hốt hải chạy vào bệnh viện. Sau vài giờ cấp cứu bác sĩ vẫn muốn theo dõi thêm vì Vy vẫn hôn mê sâu. Tôi ngồi đó, nhìn Vy nhắm nghiền mắt mà lòng nhói lên từng cơn đau.

Chạm vào bàn tay Vy nóng hổi, tôi bỗng nhận ra ngày cúng tôi chia tay không phải là ngày chúng tôi mất nhau và đó cũng không phải nỗi đau thống thiết nhất.

Mà nếu ngày mai Vy không mở mắt thức dậy, ngày mai khi chúng tôi không còn thấy chung một bầu trời, hít thở chung bầu không khí, khi tôi chẳng thể thấy nụ cười của Vy mà chỉ có thể nhớ lại nó, khi nỗi lòng trong tôi quá lớn cũng không thể hạ cái tự tôn mà nhắn cho Vy rằng "Anh nhớ em" có lẽ đó mới chính là mất nhau, có lẽ đó mới chính là nỗi đau thật sự.

Nếu thật lòng rất thương một người, dẫu chẳng thể ở bên, ta vẫn mong bình yên ngự trị trong tim người đó. Đôi khi về đêm nhìn xuống lòng đường ta biết người đó vẫn hạnh phúc đâu đó dưới những ngọn đèn xanh đỏ ngoài kia.

Chết đi đó mới là mất nhau - đó mới là nỗi đau.
Còn lại thì vẫn sẽ vẹn nguyên. Đừng lo.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Chia Tay Chưa Bao Giờ Là Đau Khổ Nhất

Chúng ta sẽ đôi lần hứng chịu về cho riêng mình những nỗi đau ngoài sức chịu đựng.

Chia tay chưa bao giờ là đau khổ nhất, mất đi người đó mãi mãi trên thế gian mới là nỗi thống khổ triền miên.

Thật tâm mà nói, đối với một người từng rất yêu dù họ đi qua chúng ta tàn nhẫn đến đâu, từ trái tim của một người từng yêu tha thiết chúng ta sẽ không bao giờ muốn nhìn thấy người ấy đau khổ. Có lẽ vì người ấy hạnh phúc ta cũng đón đau mà không hạnh phúc thì nỗi xót xa càng nhiều.

Thế nên, chia tay cũng được nhưng hãy hứa là sẽ sống bình yên đâu đó trên hành tinh này...

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Anh Đã Hết Yêu Em

Tại sao vẫn là một ngày trời xanh nắng anh bước giữa lòng thành phố nhỏ này mà nghe tim mình trống trải đến đau khổ.

Anh nghĩ về những thói quen của chúng ta một cách bình tĩnh.

Chẳng có gì thay đổi ngoại trừ việc anh đã hết yêu em.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi nào đó, anh hiểu rõ lòng anh thật nhẫn tâm, anh thấy mọi suy nghĩ đều đáng ghê tởm, điều tàn dưới những tượng đài do chính anh đã xây.

Tình yêu bỗng dưng phủ phàng trôi tuột khỏi trái tim anh, để mọi thứ nhớ thương trở thành xa xỉ.

Anh chẳng yêu thương thêm một ai khác, cũng chẳng phiền lòng hay trách hờn về tình yêu của em.

Chỉ là lạ lẫm em ơi, một buổi sáng thức dậy anh như bị ai đánh cắp tất cả hoài niệm về em, bỏ lại trong anh một quãng đời trống trơn đến lạnh lùng.

Anh đã từng nghĩ mình thật xấu xa khi không thể giải thích cho sự ra đi của chính mình.

Tại sao tình yêu dừng lại? Tại sao?

Tình yêu - đến bao giờ anh thấu được tường tận con đường nó sẽ đi, đến bao giờ cảm xúc được giữ lại mãi trong tim anh.

Đứng dưới bầu trời này, nước mắt anh bỗng chốc lăn dài nghẹn đắng trong cổ họng vì anh biết điều tốt nhất anh có thể làm cho người rất yêu anh là thẳng thắn nói với cô ấy rằng Anh đã hết yêu em.

Và thế là có một người ra đi đã khóc...

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Em Sẽ Già Đi, Anh Biết Không?

Sáng nay đứng trước gương ngắm nhìn mình, em bất giác thấy dấu vết thời gian đang ngang nhiên ghé vào thăm dù không được chào đón.

Bây giờ đã sang thu, mùa lá bên ấy chắc đã chuyển đỏ hai bên đường rồi anh nhỉ?

Nơi em sống thành phố vẫn thế, quanh năm trải đều một màu chói chang.

Em trút bỏ bộ quần áo đang mặc, thấy lòng nhẹ tênh, nhìn vai mình qua ánh nắng bên ô cửa sổ, em chỉ muốn gọi cho anh để nói rằng "Nếu em có thể sống nơi trần thế này mãi mãi, em nhất định sẽ đợi anh, 1 năm, 5 năm, 10 năm hay hơn thế nữa, em cũng đợi nhưng em sẽ già, anh biết không?"

Thời gian "đánh cắp" rất nhiều những tháng năm tuổi thanh xuân tươi đẹp của em, "đánh cắp" sự nhẫn nại, lòng vị tha, "đánh cắp" niềm tin về ngày chúng ta gặp lại. Em sẽ san sẻ tuổi thanh xuân này cho anh, cho tình yêu của chúng ta nhưng xin anh đừng lấy đi tất cả.

Đừng để em sống mãi với thứ viễn tưởng về những lời hứa, sống trong một giấc mơ đẹp để cùng anh và chẳng biết khi nào tỉnh giấc.

Đừng để em đợi chờ quá lâu, đừng để em tự lau nước mắt mình mỗi khi nỗi nhớ phải vượt qua cả đại dương bao la kia.

Em sẽ trôi xa. Ngày qua, ngày qua. Hãy giữ em lại với.... Vì em sẽ già đi, anh biết không?

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Em Mong Anh Tìm Được Người Ấy

Em mong anh tìm được một người luôn thức dậy trước anh, để mỗi khi anh tỉnh giấc anh sẽ nhận được nụ cười buổi sáng.

Em mong anh tìm được một người ngay cả đánh răng với gương mặt ngái ngủ cùng nhau cũng thấy rất vui.

Em mong anh tìm được một người đặt lên bàn một tách cà phê và món bánh mì bơ trứng yêu thích của anh.

Em mong anh tìm được một người luôn nhớ để áo mưa vào cốp xe anh mỗi khi trở mùa.

Em mong anh tìm được một người luôn ngồi lặng im cạnh anh vào những giây phút khó khăn nhất cuộc đời.

Em mong anh tìm được một người thức cả đêm lo lắng chỉ vì anh sốt cao, chốc chốc lại chồm lên sờ trán.

Em mong anh tìm được một người thích uống bia, xem bóng đá cùng anh.

Em mong anh tìm được một người biết rõ anh chỉ thích ăn muối tiêu với tắc mà không phải là chanh.

Em mong anh tìm được một người luôn ôm anh từ phía sau vào những đêm

lặng gió, siết chặt với vô vàn yêu thương.

Em mong anh tìm được một người đôi lần lặng lẽ khóc vì những nhọc nhằn trên bờ vai anh.

Em mong anh tìm được một người thích đọc sách và viết nhật kí cùng anh.

Em mong anh tìm được một người không chỉ yêu những điều tốt mà còn chấp nhận những điều chưa tốt nơi anh.

Em mong anh tìm được một người thích được ngồi đằng sau xe anh, nhìn mái tóc anh bay bay, thấy đất trời quá đổi bao la.

Em mong anh tìm được một người rất thích ngủ vùi trong vòng tay anh.

Em mong anh tìm được một người luôn hát bài Happy Birthday lạc nhịp nhưng chưa bao giờ quên sinh nhật anh.

Em mong anh tìm được một người đủ bao dung để tha thứ cho những vấp ngã của anh.

Em mong anh tìm được một người thương yêu những thành viên trong gia đình anh như chính gia đình họ.

Em mong anh tìm được một người coi nụ cười anh là động lực thức dậy mỗi ngày.

Em mong anh tìm được một người có thể mân mê bàn tay anh cả buổi tối không thấy chán.

Em mong anh tìm được một người luôn cảnh nhắc về thói quen không tốt của anh nhưng tất cả chỉ vì muốn anh khỏe mạnh.

Em mong anh tìm được một người luôn choàng tỉnh giấc giữa đêm kéo chăn đắp cho anh như một thói quen.

Em mong anh tìm được một người chấp nhận quá khứ của anh chỉ vì sống trọn vẹn nơi hiện tại này.

Em mong anh tìm được một người thỉnh thoảng để lại tờ note nhỏ trên bàn để anh biết quan trọng thế nào trong cuộc đời họ.

Em mong anh tìm được một người luôn cảm thấy rất nhớ anh dù đôi khi anh ở ngay cạnh bên.

Em mong anh tìm được một người mau nước mắt nhưng lúc cần lại rất mạnh mẽ để anh yên lòng.

Em mong anh tìm được một người luôn chờ đợi anh, dù là đêm rất sâu, hay ngày rất xa.

Em mong anh tìm được một người dám từ bỏ tất cả. Chỉ cần anh duy nhất.

Em mong anh tìm được một người yêu anh nhiều như em đã từng...

Em mong anh tìm được người ấy.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Hóa Ra Em Vẫn Đợi

Em chẳng nhớ anh nhiều như em nghĩ, chỉ là thi thoảng em có vội khóc khi vô tình thấy anh lướt ngang. Nhưng khóc đó rồi thôi chứ không đầm đìa như trước.

Em chẳng buồn phiền khi anh yêu người khác, em có cái kỷ niệm đẹp đẽ của chúng ta mang về giữ rồi, chắc có lẽ với sự tự tôn của em như thế là đủ.

Em thấy cuộc đời vẫn thật đẹp, em giấu một vài nỗi đau vào sâu rồi hiên ngang sống. Tất cả mọi thứ được em sắp gọn gàng từ lúc anh đi.

Vậy mà đã hơn 3 năm rồi em vẫn chưa mở lòng yêu ai, bỗng dưng em bật khóc sau những yêu thương của chính em, ngần ấy nụ cười, ngần ấy nỗi đau để em bàng hoàng tháo lớp mặt nạ của chính mình rồi cười đau đáu...

"Hóa ra, em vẫn đợi"...

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Làm Gì Có Kiếp Sau

Khi con người ta cảm thấy vô vọng với thứ tình yêu đang có người ta mới hứa đến kiếp sau.

Em thật lòng chẳng cần những điều vĩ đại được lưu truyền ngàn năm sau nữa.

Cũng chẳng cần xây dựng tượng đài cho những tháng năm đợi chờ mòn mỏi.

Chẳng cần đâu anh những điều viễn tưởng, con đường tình yêu là thiên đường xa lấp lối.

Hãy quay về với em nếu ngày mai không bao giờ đến. Hãy yêu em thêm lần nữa vì em chẳng biết tìm anh nơi đâu ở kiếp sau.

Chỉ cần yêu anh, em sẽ thôi không nghĩ suy. Chỉ cần yêu anh, em sẽ sống một cuộc đời trọn vẹn.

Việc bình yên nắm tay một người, tự hào bước giữa cuộc đời nó ý nghĩa hơn nhiều những yêu thương bằng lời nói, sớm muộn cũng trôi tuột giữa những ồn ào.

Thấy không anh, làm gì có kiếp sau. Người ta còn phải trả biết bao duyên số ở từng kiếp người, đừng để ta nợ nhau thêm kiếp nữa.

Thấy không anh, làm gì có kiếp sau. Làm gì có mãi mãi. Chỉ có một người cho một lần yêu duy nhất và một đời là đủ.

Thấy không anh, làm gì có kiếp sau.
Mà nếu có... chắc gì đã nhận ra nhau!

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Cám Ơn Đã Buông Tay Em Tàn Nhẫn Như Thế

Năm 23 tuổi, tôi chia tay tình yêu đẹp đẽ như tiểu thuyết.

Sau ngàn cơn vật vã, vô vàn buổi chiều lững thững rạo bước trên những ngã đường vô định, nếu ngày ấy tôi hứng nước mắt vào tô để dành chắc tưới đủ lớn hàng cây bên bệ cửa sổ.

Chuyện đau lòng là cách đó khoảng hai năm, anh ấy đến bên đời tôi để hàn gắn vết thương lòng cho mối tình năm 21 tuổi. Mối tình chẳng dài, chẳng đậm sâu nhưng lần đầu tiên nếm mùi phản bội, tôi tổn thương lắm.

Rồi cứ thế chân thành dẫn dắt chúng tôi đi một quãng dài của yêu thương. Lúc ấy dẫu còn trẻ nhưng tôi rất vững lòng với niềm tin mình có.

Thế rồi, ngày 13 tháng 8 của một năm cũ rích. Anh ấy tìm thấy một cô gái khác. Tôi sẽ dừng miêu tả thêm về cô gái này vì ngắn gọn đó là người anh chọn cho con đường phía trước. Đàn ông nhẫn tâm nhất là lúc ra đi.

Nước mắt tôi đã không còn khiến anh cảm thấy đau lòng như trước mà đó là sự vương bận.

Những lời nói của tôi đã không còn chạy vào lòng anh để được thấu hiểu như trước mà đó là sự phiền toái.

Bao la kỉ niệm cũ xưa của chúng tôi đã không còn khiến anh nuối tiếc như

trước mà đó là gánh nặng.

Khi đàn ông muốn ra đi, bạn lấy quyền gì mà giữ lại. Tim họ lúc đó đông lại như tảng băng, lời nói nào trên môi cũng nghiệt ngã như thể chưa từng có quãng đời vừa qua đây.

Trôi gọn gàng, ngăn nắp.

Cũng là lúc đó tôi hiểu cái câu người ta hay nói : "Đau lòng muốn chết đi được".

Thiệt là cũng từng thấy mất hết ý nghĩa của cuộc sống này, làm gì cũng không thích, nghe gì cũng không hay, nói gì cũng không vui. Mất có một người mà như thể mất cả thế gian.

Khi tôi hiểu tường tận lần nào cũng là mất nhau, tôi hẹn anh ấy đến cây cầu nhỏ nơi lần đầu tiên hai đứa hôn nhau.

Tôi biết mình chẳng đủ bình tĩnh đối diện với mọi thứ lúc đó nên viết sẵn một lá thư rất dài.

Tôi cầm lấy đọc rõ ràng từng chữ, những kỉ niệm ùa về cắt nát trái tim tôi, càng đọc tai tôi càng ù đi, mắt tôi càng hoa lên. Tôi chỉ nhớ duy nhất một điều cuối thư tôi viết.

Là anh chọn mất em, nên giá nào anh cũng phải sống hạnh phúc.

Đọc xong, tôi ngạo nghễ thẳng lưng quay đi. Đằng sau thì hiên ngang là thế nhưng phía trước nước mắt tuôn như thác đổ, lòng tôi đau thắt, từng bước chân nặng trĩu vì tôi biết càng bước sẽ càng xa, cuối cây cầu này, đi khuất là mất nhau.

Vậy mà cũng gần sáu năm rồi. Tôi hiện giờ sống rất hạnh phúc. Chuyện đau lòng năm ấy tôi vẫn còn nhớ, chỉ là đủ lâu để quên cảm giác đã từng tổn thương nhiều thế nào.

Tình yêu tiểu thuyết của tôi năm xưa, nếu có được gửi một lời nhắn, tôi chỉ muốn nói là...

Cám ơn đã buông tay em tàn nhẫn như thế.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Và Đến Một Ngày...Ta Mang Lòng Yêu Một Kẻ Xa Lạ

Tôi không thể nhớ nổi lần cuối cùng tôi đem lòng yêu một kẻ xa lạ là lúc nào.

Nhưng tôi lại nhớ rất rõ cái cảm giác ấy.

Ngớ ngẩn.

Tôi rất hay cười một mình, đọc tin nhắn cũng cười, xem sách cũng cười, lái xe một mình cũng cười. Hình ảnh của người ấy tràn ngập trong đầu tôi, tôi không thể nghĩ được điều gì khác. Tôi thấy mình rõ ràng ngớ ngẩn.

Đứng ngồi không yên.

Tôi không thể ngồi yên một chỗ quá lâu, tôi căng đầy năng lượng, tôi phải luôn nghĩ cách làm cái này cái kia, tay chân cứ như thừa thãi, nghĩ đến người ấy là lòng tôi lại nôn nao khó tả.

Hóa điên.

Tôi thực sự có lúc nghĩ mình hóa điên. Khi tự nhiên nhớ một người cuồng dại, nhớ đến độ lòng nhói, tim đau. Nhớ nhiều mà dù cách nhau một vòng trái đất tôi cũng nguyện chạy chân đất đi tìm. Rồi nửa đêm thức giấc lại chẳng biết đang tỉnh hay mơ, tôi như kẻ điên rơi xuống từ tầng mây thứ 9 rồi đi lang thang, lạc lối chốn nhân gian này.

Bao dung.

Tôi nghĩ ai lúc yêu cũng đầy tràn lòng bao dung. Khi đã có một người yêu

mình, thì tự khắc tình yêu hiện hữu ấy dễ dàng lan tỏa đến những người xung quanh, cảm thấy ai cũng đáng yêu. Tôi ít giận hờn, cáu gắt, sẵn sàng giúp đỡ, vui vẻ cho đi. Đơn giản vì tôi cảm thấy tôi đã rất may mắn.

Trẻ con.

Tôi không quan tâm nhiều đến chuyện đúng sai. Tôi nhiều cảm xúc, dễ cười, dễ khóc và sống rất vô tư. Nghĩ về một người, biết người ấy đang cùng mình chung bước, tôi vững lòng ngô nghê ca hả. Tôi chẳng sợ gì cả, một cái siết tay là cả một bình yên quay về.

Yêu một người là giây phút lòng ta sang trang mới, hiểu thêm về thứ xúc cảm thiêng liêng dành cho một kẻ xa lạ.

Khi ta ngẫm thỏa thuận với bản thân sẽ hi sinh những thói quen thường ngày vì hạnh phúc của họ.

Khi những ích kỷ trong ta chẳng mãnh liệt như xưa mà thay vào đó là sự trưởng thành, trách nhiệm và biết tôn trọng người khác.

Khi ta biết rõ mình muốn đi cùng một người đến suốt cuộc đời này.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Hãy Để Em Khóc

Sau bao năm, tôi bất chợt gặp lại anh ấy - người đàn ông vẫn luôn tin rằng tình yêu của chúng tôi chỉ là duyên phận vô chừng.

Bốn năm yêu nhau, anh ấy đã nói rằng anh ấy phải ra đi. Mây trời man mác, gió thổi nhẹ qua mái tóc bông bênh của anh ấy. Đứng đối diện để nghe những lời nói như dao cắt ấy, sau tất cả tôi thấy chỉ là bờ vai vững chãi nơi tôi muốn tựa vào suốt đời. Ánh mắt trong veo, tôi ước được nhìn thấy vào mỗi bình minh. Và nụ cười hiền lành chẳng tì một nỗi đau sau mỗi hoàng hôn.

Tôi đã rất muốn níu kéo người đàn ông ấy.

Thế nhưng tôi đã không làm gì cả, tôi bất giác nghĩ rằng đã đến lúc anh ấy phải ra đi, vậy thôi. Những ngày tháng sau đó tôi đã đi về những con đường cũ kỹ, thấy anh ấy đâu đó chờ tôi. Tôi đã từng ngồi hàng giờ liền với những món quà anh ấy tặng tôi. Tôi đã từng thức trắng nhiều đêm vì một nỗi nhớ quá sức chịu đựng. Tôi đã từng mơ những giấc mơ khác nhau vì cùng một người. Tôi đã từng lang thang khắp nơi để cố quên thật nhanh những điều không muốn nhớ. Tôi đã từng cảm thấy lòng mình thật đau đớn và cuộc đời thật quá tàn nhẫn. Tôi đã từng thử yêu một người khác với những vụng dại về những kí ức về anh ấy. Hôm nay, thấy anh ấy đứng đó. Vẫn bờ vai vững chãi, ánh mắt trong veo và nụ cười hiền lành. Tôi bỗng bật khóc, khóc òa như một đứa trẻ.

Anh ấy nhìn tôi sau gương một câu chào trước những giọt nước mắt lăn dài.

Làm sao anh ấy biết được, từ khi anh ấy ra đi tôi đã phải sống rất mạnh mẽ, tôi đã làm rất nhiều thứ để nhớ anh ấy, để quên anh ấy, để sống một mình với cuộc sống hỗn độn của tôi.

Chỉ có duy nhất một điều tôi không làm đó là khóc...điều đáng lẽ tôi nên làm khi anh ấy ra đi.

Đôi khi cuộc sống chúng ta nên có những giây phút thật sự yếu đuối, để mở cửa cho nước mắt chảy xuôi, cho nỗi đau trôi xa. Đừng cố gắng mạnh mẽ để rạn vỡ âm thầm sống cùng tháng năm, điều mạnh mẽ không cần thiết ấy đối với người đã ra đi thì có là gì...

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Vuột Mất Quả Bóng Bay

Một trong những cảm giác sợ hãi nhất đối với các bạn ngày bé là gì?

Với tôi, đó là cảm giác vuột tay mất quả bóng bay yêu thích.

Trong suy nghĩ một đứa trẻ thì quả bóng bay có thể là rất lớn nếu không nói quá nó đã từng là cả kho báu với tôi. Cái cách những đứa trẻ thèm thuồng nhìn quả bóng của tôi, một số đứa khác thì khóc thét đòi bố mẹ mua cho khiến tôi luôn hãnh diện bước qua chúng.

Thế rồi, trong một phút chốc lơ là tôi vuột tay để quả bóng bay mãi lên trời cao, thứ cảm giác hụt hẫng ngỡ ngàng và vô vọng.

Có phải là các bạn vẫn luôn nhìn theo quả bóng ấy đến khi nó chỉ còn là một chấm nhỏ và rồi biến mất tăm trên bầu trời. Sự ân hận, dẫn vật pha đậm nỗi tiếc nuối trải dài trên đường bóng bay vì biết rằng chẳng có phép màu nào khiến chúng bay ngược trở lại.

Lớn dần lên, tôi đã chẳng còn chơi bong bóng, nhưng đôi lần vẫn phải trải qua cái cảm giác vuột tay đánh mất ai đó mãi mãi, để rồi lại nhìn theo đến khi người ta chỉ còn là một cái chấm nhỏ nơi cuối đường vì biết cũng như trái bóng kia chẳng phép màu nào khiến người ta quay về.

Vẹn nguyên thứ cảm xúc đau đớn ngày bé khi đứng bần thần nhìn thứ mình yêu thương bay xa, tôi đã đôi lần tưởng mình gục ngã trên con đường người

ta bước đi.

Tất cả chúng ta đều sẽ quyết định cầm những quả bóng bay nào trên tay mình nhưng chỉ có tình yêu thực sự, lòng quan tâm, sự lo lắng chân thành mới khiến chúng ta giữ được quả bóng đó nếu không là mãi mãi thì cũng đủ lâu để tự nguyện buông tay.

Còn bao nhiêu ngày để yêu thương được cho đi?

Nhìn lên bầu trời và đếm xem đã có bao nhiêu quả bóng vì vô tâm mà ta đánh mất?

Một đời người - tính bằng số bóng bay mất là vừa đủ khắc khoải.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Người Ta Hơn Nhau Ở Sự Sinh Tồn

Tôi đã nghĩ như thế khi gặp một cậu bé mới chỉ vài tháng tuổi, cậu có một khối u não bẩm sinh và các bác sĩ tại Việt Nam đều đã lắc đầu.

Bố mẹ cậu thì vẫn có một niềm tin to lớn vào phép màu nên đã ôm con ra nước ngoài chữa trị.

Tôi chẳng rõ phép màu nó hình thù thế nào, màu sắc ra sao chỉ biết là dường như nó có tồn tại với những người không từ bỏ.

Rồi cậu vẫn mở mắt to để nhìn bố mẹ và thế giới xung quanh.

Rồi cậu vẫy vẫy vẫy cái bàn tay bé xíu của mình một cách cứng cỏi.

Rồi cậu cười - nụ cười của sự đấu tranh để sinh tồn - nụ cười cảm ơn bậc sinh thành ra cậu, yêu thương cậu dù niềm hy vọng giành lấy sự sống là rất nhỏ nhoi.

Tôi chợt thấy hồ thẹn vô cùng, khi đôi lần tôi muốn từ bỏ cuộc sống này vì những vấp ngã trong cuộc sống, vì những nỗi đau tôi không thể gánh lấy.

Khi cái bàn tay bé xíu kia nắm lấy ngón tay tôi thì tôi biết dù chúng ta là ai đi nữa thì có chăng chúng ta chỉ hơn nhau về sự sinh tồn. Còn sống - là còn tất cả.

Một bài học to lớn mà tôi lại học được từ một cậu bé còn chưa biết nói, cậu cứ dững cảm ở đó, đấu tranh vì sự sống của mình từng ngày từng ngày một.

Quả thật là hạnh phúc khi mỗi sáng thức dậy vẫn thấy mình còn thêm một ngày để sống.

Đúng rồi! Người ta hơn nhau ở sự sinh tồn thôi.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Từ Bỏ

Từ bỏ một người là điều khó khăn?

Từ bỏ một điều quen thuộc như việc nhìn thấy ánh bình minh mỗi sáng.

Từ bỏ việc được yêu thương hằng ngày khi tiềm thức khắc ghi duy nhất một người.

Từ bỏ những vui chung lối, những câu chuyện không kết thúc.

Từ bỏ hạnh phúc và nỗi đau trong khoảnh khắc đã nghiệm nhiên thuộc về nhau.

Từ bỏ sạch sẽ về gương mặt, một nụ cười, một bờ vai.

Từ bỏ tàn nhẫn những lần quay về để bước chân run lên bần bật như thể chưa từng đặt dưới mặt đất.

Từ bỏ tro trên thứ tình yêu to lớn bằng cả vũ trụ.

Với riêng anh, việc từ bỏ một người đơn giản như tắt một ngọn đèn đường.

Hàng ngàn ngọn đèn khác vẫn rực sáng, điều anh buông tay bỗng hóa bé nhỏ cùng cực.

Em hiểu.

Em hiểu tường tận sự nhẫn tâm của một người muốn ra đi.

Em chẳng thể làm khác, khi những vùng vắng chỉ giống như một nhát dao sắc nhọn nữa đâm vào quá khứ đẹp đẽ của chúng ta từng có.

Hãy tin rằng nơi đây là cuối con đường, số phận chỉ có thế và anh đã từng rất yêu em...

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Em Đã Đợi Anh Đến Bất Tận

Ngày hoàng hôn trôi nhẹ sau mái tóc anh, em đã nghĩ rằng cuộc đời có ra sao, em nhất định sẽ đợi anh về.

Tháng 6 gay gắt nắng, nắng rót cả những chói chang vào nỗi nhớ em nghe bỏng rát. Anh viết vài dòng thư mong nhớ cho em và tất cả những gì em biết là anh đã có một mùa hè vui vẻ cùng những người bạn.

Tháng 9 hừng hờ đổ cả một trời lá đỏ xuống tình yêu của chúng ta, em nhớ anh đến quay quắt. Lòng em gợn lên những hạnh phúc đợi chờ đến ngày ta gặp nhau. Anh làm luận án cũng đã gần xong.

Tháng 12 có lẽ là lúc em nghĩ về anh nhiều nhất. Khi nhìn xuống dòng người xa lạ đầy viên mãn đang tay trong tay cùng nhau đón thời khắc giao thừa. Em ước gì anh ở đây. Em ước gì chúng ta được ôm nhau như thế.

Rồi tháng 3 đến với nhiều điều bỏ ngỏ, em đếm bước chân mình qua từng khắc thời gian. Mọi thứ cứ chậm chạp trôi, chẳng biết về phương nào.

Ngày nối tiếp ngày. Năm nối tiếp năm. Nỗi nhớ kéo theo rất dài.

Anh quay về tìm em.

Cái giây phút đáng lẽ em phải thốt lên rằng "Em đã đợi được anh rồi" thì bỗng dưng lòng em lại ngội lạnh như một tảng băng.

Sau ngần ấy những thăng trầm để có được ngày hôm nay, em lại tự mình khép lòng không muốn đón nhận.

Vì anh biết không? Em đã đợi anh đến bất tận.

Em đợi anh lâu đến nỗi, em chẳng còn hình dung ra điều em mong chờ mang tên tình yêu.

Em đợi anh lâu đến nỗi, em phát điên lên trong vòn nỗi nhớ, rồi em hóa chai lì để bảo vệ chính em.

Em đợi anh lâu đến nỗi, người ta về nhà, cuộc vui rữ tàn, tháng ngày nhạt thếch. Chỉ có mình em ngây khờ nghĩ anh sẽ đến.

Anh biết không, em đã buông lòng tự bao giờ em không biết nữa, chỉ biết là em đã từng đợi anh đến bất tận.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Thế Giới Đây Nhất Định Sẽ Yên Ổn

Cuộc đời này khó khăn dễ sợ.
Bước ra ngoài kia toàn là người lạ.
Bước ra ngoài kia có mấy ai thương mình?

Dẫu biết rằng đau khổ hay uất ức đều là những trải nghiệm cần có cho cuộc hành trình này.
Thế mà đôi khi tủi thân quá em vẫn bật khóc ngon lành, anh ạ...

Là bao nhiêu tháng năm nữa để chúng ta sống cùng nhau?
Là bao nhiêu tháng năm nữa để chúng ta thấy nụ cười của nhau?
Là bao nhiêu tháng năm nữa để chúng ta cùng tồn tại nơi này với yêu thương?
Còn bao nhiêu lâu, hãy nói em nghe!

Ngày mai thức dậy có thể em vẫn sẽ khóc òa vì những tổn thương, vì những lần đã cố tỏ ra mạnh mẽ, vì ngày qua chờ đợi thật lâu.
Nhưng chỉ cần anh nắm lấy tay em.
Mọi chuyện sẽ qua.
Thế giới này nhất định sẽ yên ổn.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Người Thương Nhì

Chúng ta sẽ luôn có một người mà chúng ta quyết định cắt rất sâu trong lòng và mang theo suốt cả cuộc đời. Người đã mang đến cho ta đủ mọi hỉ nộ ái ố trong tình yêu, bước đến và rồi ra đi nhưng mãi mãi vẫn là một vết hằn rất đau trong ta - người đó tên là "Người thương nhất".

Chúng ta lại yêu sau một lần đổ vỡ.

Chúng ta lại tin sau một lần gục ngã.

Chúng ta lại phải đi con đường phía trước khi đã tìm được người đồng hành kế tiếp.

Sau một nỗi đau rất lớn, chúng ta nghiêm nhiên sở hữu một trái tim rắn rỏi, chúng ta nghiêm nhiên sở hữu một đôi chân vững chãi và chúng ta nghiêm nhiên biết cách nuốt nước mắt vào trong.

Nắm tay người tiếp theo, dù có thương đến mấy thì niềm tin ta cho họ gọi là thứ niềm tin còn sót lại.

Sánh vai người tiếp theo, dù có thương đến mấy thì tình cảm ta cho họ gọi là thứ tình cảm với đầy lưng chừng.

Nỗi ám ảnh của quá khứ luôn mang ta trở về với hoài niệm. Kỷ niệm cũ luôn được vô tình đặt lên cán cân so sánh.

Họ phải chăng là người thiệt thòi rất nhiều khi vẫn ngày qua ngày yêu

thương chúng ta trọn vẹn nhưng với chúng ta họ chỉ mang tên "Người thương nhì".

Bằng một sự ích kỷ và tôn sùng quá khứ, chúng ta luôn nhấn tâm đặt họ sau "Người thương nhất".

Có bao giờ chúng ta dừng lại và nghĩ rằng:

Người thương nhất là người đã ra đi cùng quá khứ.

Người thương nhì là người mang hiện tại về với chúng ta.

Quá khứ là điều không thể thay đổi dù chúng ta có hết đời yêu thương.

Hiện tại là điều có thể có và cũng là điều có thể trở thành quá khứ.

Vậy tại sao chúng ta vì một quá khứ đã trôi đi mà phải nhọc lòng đánh mất hiện tại to lớn này về tay quá khứ một lần nữa.

Hãy luôn ghi nhớ rằng "người thương nhì" ở hiện tại đôi khi còn có giá trị hơn rất nhiều "người thương nhất" ở quá khứ.

Lắng lòng lại và nhìn quanh xem chúng ta có nên ôm chầm một ai đó tên "thương nhì" vào lòng không, họ vẫn luôn nhẫn nại chờ đợi chúng ta đẩy thôi.

Đến sau không bao giờ có lỗi. Ai cũng có quyền được hưởng yêu thương. Hãy rộng lòng cho quá khứ trôi đi và trân trọng hiện tại, có được không?

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Đã Từng

Đã từng có một người khiến bạn quay lưng lại thế giới và cùng trốn chạy đến nơi vô định nào đó trong ngân hà bao la này, đúng không?

Đã từng có một người khiến bạn tin vào định mệnh, tin rằng người ta đến với nhau không phân biệt màu da, ngôn ngữ, giới tính. Bạn chỉ gọi điều đó tựa hồ như tình yêu, đúng không?

Đã từng có một người khiến bạn nhận thức rất rõ về sự ngắn ngủi của cuộc sống này. Về những thứ nhận thức được mất mong manh và nhắm mắt có nhau là điều tuyệt vời nhất, đúng không?

Đã từng có một người khiến bạn thấy thật vĩ đại khi có mặt trên đời này, được ném trái yêu thương và cho đi yêu thương, đúng không?

Đã từng có một người khiến bạn khóc cười như trong cổ tích, rồi những điều ngỡ như là hư cấu lại hiện rõ ràng nơi ngay hiện tại, đúng không?

Đã từng có một người khiến bạn bật khóc ở cái chạm đầu tiên và bạn đã tin vào mãi mãi, đúng không?

Đã từng có một người khiến bạn cho rằng chờ đợi là hạnh phúc, rồi nơi cuối đường chưa từng là nỗi thất vọng, đúng không?

Đã từng có một người khiến bạn nghĩ rằng sẽ không có người thứ hai cho

bạn đầy đủ những buồn vui ấy lần nữa, đúng không?

Ai cũng đã từng có một người khiến chúng ta như thể sống một cuộc đời khác, sống một khoảng khắc khác. Tôi cũng thế, người ấy tôi lưu trong điện thoại là "Đã từng". Còn đã từng ra sao, tôi xin giữ cho riêng tôi vậy.

"Đã từng" là một từ chỉ quá khứ rất đau vì nó có thể chẳng có thêm lần nữa.

Ai bảo kỉ niệm là hạnh phúc, rằng chỉ cần giữ kỉ niệm đẹp là đủ cho những năm tháng về sau. Họ dối lòng cả đấy, họ cất nỗi đau đi rồi, vờ cười để đẹp lòng hiện tại thôi chứ làm sao có được nụ cười trong những lần bước đi.

Đôi khi tôi dừng lại giữa bộn bề cuộc sống, ngược mặt lên trời, đưa tay vuốt mắt vẫn nhòe nước đấy thôi...ôi, tôi đã từng...

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Có Những Thứ Không Cần Quên

Ở cuộc đời nhiều va vấp - có những thứ rất đáng để quên, có những vết thương sẽ lành da, có những chuyện mà sau nhiều năm nhắc lại nó chỉ đơn thuần một dáng dấp mờ nhạt của quá khứ.

Người ta không thể mang tất cả những hi vọng của cuộc đời đặt vào tim và đòi sống bình yên.

Đôi khi với tôi, nỗi đau có mùi ngọt ngào và có - những - thứ - không - cần - quên.

Đau là một cảm xúc mà đôi khi nó mang cương bị thiêng liêng. Vì nếu chẳng đường chỉ hiện hữu những nụ cười phủ màu hạnh phúc thì có mấy ai trân trọng sự may mắn ấy.

1. Tôi đã đau đến vô cảm khi bà tôi mất. Tôi chẳng biết khóc thế nào cho vừa sự mất mát to lớn ấy, mọi thứ cứ tê tái rỉ qua tim. Và cũng chính cái giây phút đó tôi đã tự hứa sẽ sống thật tốt, vì thương bà nên chính nỗi đau đã dạy cho tôi không được gục ngã.

2. Tôi đau đến xé lòng khi người tôi yêu nhất quyết không đi cùng đường với tôi. Tôi bị một khối cảm xúc khổng lồ đè nát tim, nỗi đau ấy vắt cạn kiệt sức lực và niềm tin trong tôi nhưng không vì thế tôi bắt tim mình thôi yêu, sau lần ấy tôi nhận ra bản thân mình là người có những thứ cảm xúc rất mạnh mẽ và tôi tự hào vì điều đó.

Mỗi vết thương không lành là một bài học đánh để khắc ghi.

Đến tận bây giờ đôi khi tôi vẫn còn cảm giác rất rõ về những thứ đã qua rất lâu, tôi vẫn bỏ chút ít thời gian xa xỉ của mình để khóc cho chuyện cũ.

Tin tôi đi, thời gian còn phải chờ dài khi những nỗi đau rất lì lợm vẫn tồn tại nhưng có - những - thứ - không - cần - quên.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Nếu Không Là Anh Thì Chẳng Thể Là Ai Khác

"Nếu" là một từ giả định giữa anh và em

Nếu anh bước qua ngưỡng cửa kia, chúng ta sẽ mất nhau mãi mãi.

Nếu không là anh thì chẳng thể là ai khác.

Nếu đánh đổi rất nhiều thứ để giữ lại anh. Em chấp nhận.

Nếu trời xanh không thể nhìn thấy chúng ta yêu nhau nhiều như thế nào, hãy cùng em ở lại và chứng minh điều ngược lại.

Nếu ngày mai anh nắm tay một ai khác dạo bước xuống phố, lòng em sẽ như ai khoét một vết sâu thẳm, xót xa.

Nếu ngày mai thức dậy, anh chẳng còn cảm thấy yêu thương em đến cùng cực như thuở ban đầu, anh chỉ như người đứng ngược lối quay về phía em mỉm cười rồi bước đi.

Nếu sao trời rớt xuống nơi đây cũng chẳng hiểu được tại sao em lại yêu anh nhiều đến thế.

Nếu cho em quay về mùa hè năm ấy, em vẫn sẽ quyết định quay về phái anh.

Người ta nói rằng "mãi mãi" không tồn tại trên thế gian này, nhưng em vẫn sẽ kiên cường yêu anh đến tận cùng của mãi mãi. Thế nên, anh ơi đừng đi!

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Người Yêu Cũ

Đừng bao giờ oán trách những nỗi đau, chẳng phải ai cũng cần những ngã rẽ để lớn lên đấy sao?

Đừng bao giờ hối hận bởi những tình yêu từng một lần rơi nước mắt, chẳng phải ai cũng cần biết mình đang sống đấy sao?

Đừng bao giờ trả thù người đã làm tổn thương mình, sống cuộc đời thanh thản đã là cách trả thù xuất sắc nhất.

Đừng bao giờ buồn khi họ ra đi, chẳng phải tình yêu đến cuối cùng vẫn là sự vị tha đấy sao?

Đừng bao giờ trở lại với điều từng một lần quay lưng, chẳng phải sớm muộn gì điều đó cũng sẽ lặp lại thêm lần nữa đấy sao?

Đừng bao giờ khóc khi gặp lại nhau, chẳng phải giọt nước mắt dù mặn đắng hay ngọt ngào cũng chỉ là vết cắt dài cho những điều đã qua đấy sao?

Đừng bao giờ hy vọng quá nhiều vào những năm tháng cô đơn, chẳng phải thất vọng sau những thất vọng là điều tồi tệ đấy sao?

Đôi khi bất chợt nghĩ về họ, lòng ta sẽ chỉ toàn là những nỗi buồn mênh mông vì...

...người yêu cũ chỉ nên là người yêu cũ.

Họ đã yêu thương ta.

Họ đã đi qua ta.

Họ đã ít nhiều ở trong ta.

Nhưng quyền năng về tình yêu đối với ta đã vơi đi.

Hãy xem họ như những cơn mưa, đôi khi ồn ào, đôi khi lặng lẽ nhưng sẽ luôn tồn tại để nhắc nhở ta về những khắc nghiệt, về những đổi thay...

Bài học này, ai cũng cần phải học.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Em Sẽ Xách Dép Và Bước Ra Khỏi Cuộc Đời Anh

Chia tay là một động từ đau đớn nhất khi một người vẫn còn thương một người. Người ta hay nói với nhau về duyên phận và khi chia tay sẽ luôn có một người vùng vằng đi trước, một người ở lại cứ gặm nhấm mọi thứ như ngày hôm qua.

Thật ra là gì?

Thật ra là chúng ta sẽ không còn cảm thấy nguyên vẹn những điều trên về những năm tháng về sau.

Nỗi đau còn ở đó nhưng thời gian đã khiến chúng ta ít nhiều quên đi cái gì đã xảy ra và quên đi chúng ta đã từng yêu như thế nào. Vết thương đã lành da dù nó vẫn ở đó, sẹo lồi là bài học ban tặng để mang theo.

Chúng ta sẽ mất một khoảng thời gian nhất định để buông tay một người thực sự, dù chỉ là trong suy nghĩ.

Em đã từng mang một đôi giày đẹp để nhất của em để bước bên anh với niềm hy vọng ngập tim cũng như sự yêu thương vô bờ bến.

Anh buông tay em không chút băn khoăn, trả về cho em một con đường thẳng tắp, rộng hoác và chông chênh.

Thế nên, hôm nay em muốn anh biết rằng dù có phải thừa nhận em thương

anh nhiều đến đâu, dù có đôi lần em rời bỏ cái tự tôn về tình yêu người con gái thì em cũng muốn nói vào mặt anh rằng.

"Em sẽ xách dép và bước ra khỏi cuộc đời anh".

Đi trần trụi bằng đôi chân này, dẫm đạp lên tất cả những thứ chúng ta từng cùng nhau tôn sùng, cho dù có xước máu thì cũng để nói với em rằng.

"Khi tình yêu là trọn vẹn đau khổ thì chúng ta sẽ đổi lại được đôi chân cứng cáp hơn".

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Yêu Đủ - Biết Vừa

Có thể nói một trong những điều ngu ngốc nhất chúng ta từng làm là xem tin nhắn trong điện thoại của người yêu.

Có thể các bạn tặc lưỡi bảo tôi vô lí vì yêu thương phải tin tưởng nhau, phải chia sẻ tất cả mọi chuyện với nhau. Điều ấy, trong tình yêu cá nhân tôi thì hoàn toàn sai.

Quan niệm của tôi là, ai cũng cần cho riêng mình một chỗ trống nhất định sau những gần sát của tình yêu.

Chúng ta nên giữ cho riêng chúng ta những bí mật.

Chúng ta nên tôn trọng những bí mật của người khác.

Phàm ở đời, thứ gì chúng ta có được trọn vẹn thì luôn trong trạng thái ham muốn, mê mẩn. Còn cái gì nắm trong tay thì có còn gì để mà chinh phục, khám phá.

Đừng mong một người suốt đời sống chung thủy với thứ tình yêu của chúng ta. Hãy mong rằng dù có muôn vàn tình yêu đi chăng nữa, họ vẫn sẽ trở về bên chúng ta.

Xem tin nhắn, lục lọi email và đời tư của người yêu lại tự hại mình, hại người. Tự mang thứ nỗi đau tàn nhẫn nhất táng thẳng vào mặt mình.

Sống trọn vẹn với thứ mình có, đừng phán xét, đừng trách móc, đừng đổ thừa. Học cách chịu trách nhiệm với những thứ tồi tệ nhất.

Cái nào của mình là của mình. Còn không phải của mình thì là của người khác. Đừng lấn tăn, rách việc.

Tình yêu là do chúng ta lựa chọn.

Thế nên, yêu đủ - biết vừa.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Anh Nhất Định Phải Ra Đi!

"Có tình yêu nào mà không dại khờ.
Lý trí ngàn đời chưa dành để yêu bao giờ.
Có tình yêu nào mà chưa từng đôi lần bật khóc.
Nước mắt mặn rưới tháng ngày nhạt màu.
Có tình yêu nào mà cao thượng đôi khi là chọn lựa cuối cùng.
Để điều duy nhất có thể mỉm cười là sự tồn tại của một ai khác. Dù có biết
rằng nỗi đau vẫn sẽ một lần nữa đóng đầy như thế.
Thì có là chi khi được yêu một người chân thành".

Anh ấy bảo rằng chúng tôi đừng kết hôn nữa.

Tôi chẳng buồn lấy một gợn sống nào cả vì tim tôi như muốn bùng nổ tan
tành trước mặt anh ấy.

Tôi chưa hiểu vì sao cuộc đời lại chọn cho tôi nỗi đau này khi người tôi yêu
thương hơn cả thế giới bỗng dưng vùng vằng ra đi, bỏ lại trong tôi một
khoảng trời hoang hoải đau thương.

Anh ấy bảo rằng anh ấy với tôi không còn tình yêu, anh ấy không thấy sự
đam mê chảy trong tim, cũng như chẳng thấy sự tha thiết trong nụ cười.
Chúng tôi chẳng thương cãi vã, mọi thứ quá bình yên nên với anh ấy, tôi là
một thói quen lâu ngày cũng chán.

Tôi nuốt nước mắt vào trong hiểu rằng tôi mất anh ấy vì những điều tốt

đẹp.

Tôi vốn dĩ không cần cuộc hôn nhân này để mãi mãi được bên anh ấy.

Tôi vốn dĩ không cần cuộc hôn nhân này để trói buộc trái tim hay loạn nhịp của anh ấy.

Tôi vốn dĩ không cần cuộc hôn nhân này để bao nhiêu cô gái ngoài kia trầm trồ ghen tị.

Phụ nữ như tôi - chẳng phải chỉ cần một người đàn ông thực sự yêu thương mình thôi sao?

Và đến khi sự hiện diện của tôi trong cuộc sống này đã không còn khiến anh ấy hạnh phúc thì chỉ bằng tôi cứ khóc thật đau đớn rồi ra đi trước khi anh ấy kịp cất bước.

Tôi thà làm nhân tình để ngàn đời anh ấy phải mang một nỗi đau xưa cũ còn hơn là làm vợ để ngủ cùng người đàn ông đêm nào cũng gọi tên người khác.

Trong tình yêu làm gì có phải trái, làm gì có đúng sai, chỉ là phụ nữ nên biết cách chọn lựa nỗi đau mà thôi.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Khi Chúng Ta Phải Đứng Một Mình

Thì đó chẳng qua là tạo hóa đang muốn dành chút thời gian dạy ta cách phải đứng thẳng bằng trên đôi chân này.

Thì đó chẳng qua là những khoảng khắc để mà ghi nhớ ngàn đời về sự lạc lõng, cô đơn và ngu ngốc.

Thì đó chẳng qua là ta đang cho phép ta được tự do tự tại giữa thế gian khi những yêu thương không được trả lại bằng yêu thương.

Thì đó chẳng qua là giọt nước mắt không ai lau, cái gục ngã không ai đỡ, để biết rằng lớn lên trên đời này thật khó khăn.

Thì đó chẳng qua là đến một giây phút nào đó trong cuộc đời ta không giữ bỏ trước thì ắt hẳn sẽ có người giữ bỏ ta. Là do ta chọn đóng vai người ra đi hay ở lại mà thôi.

Đúng thật là người ta có bao nhiêu cách yêu, sẽ có bấy nhiêu cách trả thù và ngàn ấy cách tha thứ.

Cái cách chúng ta đứng một mình cũng là cách chúng ta tha thứ cho tất cả những người đã qua và chỉ nhận thứ bình yên giản dị nhất về mình...

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Anh Là Tất Cả Sau Tất Cả

Em có thể viết thêm 10 quyển sách bằng tình yêu chúng ta đã từng có.

Em có thể đi thêm 100 con đường để hy vọng thấy được anh đâu đó.

Em có thể chờ thêm 1000 ngày để quay lại hôm qua của chúng ta.

Cuộc đời to rộng và hững hờ, cứ thế ngang qua phố rồi mất nhau.

Hôm ấy em vẫn nhớ bầu trời rất xanh, anh vẫn đến với nụ cười cũ kỹ để nói rằng anh đã yêu người khác. Câu chuyện tình yêu bình thường, em đứng khóc bình thường. Mọi thứ rất đổi bình thường như những câu chuyện tình yêu thường gặp.

Đàn ông tàn nhẫn nhất là khi ra đi.

Đàn bà yếu đuối nhất là khi ở lại.

Em cứ thế sống qua rất nhiều thăng trầm sau đó, không một giọt nước mắt nào rơi nữa. Phụ nữ đứng dậy sau nỗi đau họ hấp dẫn, xinh đẹp và kiên cường.

Ba năm có lẽ em nhận được một tờ giấy ở khe cửa nhà nội dung như thế này "Anh không xin tha thứ, anh chỉ muốn em biết em đã từng là tất cả của anh và anh lại lựa chọn mất đi tất cả. Có những lỗi lầm chỉ để biết ai là của ai, em hãy hạnh phúc".

Tối đó em đã đọc đi đọc lại mấy dòng chữ ấy hàng trăm lần, một nhòai em viết "Anh là tất cả sau tất cả". Rồi vò nát tờ giấy trong tay, em bật khóc...

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Hết Là Hết

Người ta viết nhiều về tình yêu vì nó là thứ ngọt ngào nhất nhưng cũng tàn nhẫn nhất. Và nếu tình yêu đi song hành với thời gian thì nó chỉ có một là đậm sâu hơn, hai là nhạt nhòa dần. Chứ nó chẳng lường chừng khó đoán.

Em có biết về một con đường vui không?

Đó là nơi cả anh lẫn em đều thuộc nằm lòng những hàng cây, biết đến khúc quanh nào sẽ là ổ gà. Nơi em luôn ngồi sát vào anh, vòng tay ôm chặt như chưa bao giờ là đủ.

Em có biết về một con đường không vui?

Là tất cả những thứ cũ kỹ đó nhưng em ngồi rất xa anh, em để mặc cho khoảng trống vô tình ấy cắt nát từng suy nghĩ của anh, còn em nghĩ gì anh cũng chẳng rõ!

Em có biết về một bàn tay vui không?

Đó là bàn tay em luôn nắm lấy tay anh, kể cả trong lúc ngủ chúng ta vẫn rất thích nắm tay nhau. Để siết anh lại trong lòng em thêm chút nữa.

Em có biết về một bàn tay không còn vui?

Là tất cả những thứ cũ kỹ đó nhưng cả ngày hôm nay em đã chẳng biết tay anh có một vết cắt rất đau do va vào cửa lúc sáng. À, vì em cod nắm tay anh đâu mà biết.

Em có biết về một câu chuyện vui không?

Đó là một câu chuyện chẳng thực sự vui, nhưng anh luôn thấy trong mắt em ánh lên sự rạng rỡ. Với em nghe thấy giọng anh nói mỗi ngày đã là một sự tồn tại vĩ đại.

Em có biết về một câu chuyện không còn vui?

Là dù anh cố gắng cách mấy cũng chẳng thể mang lại nụ cười trên gương mặt em. Những điều cũ hóa ra ngớ ngẩn, anh hóa ra lẩn thẩn.

Vậy có phải là tình yêu sẽ bắt đầu nhạt màu khi một trong hai người ngừng cố gắng?

Vậy có phải là tình yêu của mỗi người đều có thời hạn riêng?

Làm gì cũng đừng nên miễn cưỡng - yêu cũng vậy.
Hết là hết.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Nếu Không Còn Yêu Một Người

Nếu không còn yêu một người nữa thì sao?

Nếu không còn yêu một người nữa sẽ oán trách, sẽ giận dỗi, sẽ hờn ghen, thậm chí là căm thù.

Đó là điều tôi nghĩ.

Nếu không còn yêu một người nữa thì sao?

Nếu không còn yêu một người nữa thì thôi...

Chẳng phải cũng là một người từng rất thương sao? Nếu họ không thể mỉm cười hạnh phúc để đi tiếp tại con đường rẽ ngang này, thăm sâu trong lòng chúng ta thực sự hả hê?

Tôi đọc facebook của một vài người yêu cũ. Thấy họ đa phần đang sống hạnh phúc. Tôi chẳng khó chịu mà nghĩ rằng may hời đó tôi không cứng đầu giữ họ lại, họ bước tiếp mới có được hạnh phúc như bây giờ, tôi buông tay mới có được sự bình yên như hôm nay.

Quá khứ chẳng phải là tài sản riêng của mỗi người đó sao?

Tài sản không thể đo đếm.

Nếu giữ lại và coi trọng thì bản thân đã là người rất "giàu có" rồi.

Một người ta từng rất thương, bằng một lí lẽ nào đó, họ nên được hạnh phúc.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Thanh Xuân Của Một Người Phụ Nữ

Thanh xuân của một người phụ nữ đáng giá bao nhiêu?

Nếu ai đó dùng tiền để mua nó thì khác nào bạn đã chết đi khi vừa bước vào thanh xuân.

Thanh xuân của một người phụ nữ là sống thỏa đam mê mình có, dám mạo hiểm, dám làm dám chịu.

Thanh xuân của một người phụ nữ là tìm được một công việc yêu thích, kiếm ra tiền và biết tiêu tiền.

Thanh xuân của một người phụ nữ là buông mình ra thế giới, nhìn ngắm đất trời và cảm thấy cuộc sống tồn tại quá nhiều điều tươi đẹp.

Thanh xuân của một người phụ nữ là thoải mái dựa lưng vào người đàn ông yêu thương mình, để nếm được mùi vị của sự tin tưởng, tôn trọng và chở che.

Ai lớn lên, biết nhận thức cũng có sẵn một thứ "vũ khí" để xài, đó là lòng tự trọng.

Đừng đánh mất nó khi vừa thanh xuân, để rồi trôi qua đặng cay, đau khổ lại trách người trách đời bạc bẽo.

Sống sao cũng hết một đời người, phải sống với tự trọng thì mới sống hiên ngang.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Tưởng Rằng Đã Quên

Bảo thời gian vô tình chẳng bao giờ sai. Rơi vài dòng nước mắt vào cuộc tình bỏ ngõ thế mà 3 năm trôi qua cái vèo, khoảng thời gian tôi tự cho là khó khăn nhất trong cuộc đời của mình. Sau khi chia tay, tôi đã dành hẳn vài ngày chỉ để khóc, tôi ảm ức, tôi ghen tuông, tôi đau đớn, tôi tức giận. Mọi thứ cảm xúc hỗn độn gom thành một khối to nằm trơ trơ trong lòng tôi.

Mấy tuần sau đó, tôi dành ra để nhớ anh ấy, có lẽ vì những thói quen với anh ấy trở nên quá nhiều nên việc tiếp tục sống một cuộc sống khác hẳn là không dễ dàng. Tôi sợ ai đó gọi tên anh ấy, tôi sợ những người bạn cũ vô tình buông những câu hỏi vô tâm. Tôi sợ tất cả những điều quen thuộc.

Mấy tháng sau đó, tôi lao vào công việc để không cảm thấy mình cô đơn. Tôi vẫn thương anh ấy rất nhiều, chỉ là tôi không dám nghĩ đến nữa. Tôi chẳng yêu ai, mọi thứ tình cảm đều dừng lại từ khi chưa kịp bắt đầu.

Thời gian trôi qua, tôi thay đổi nhiều, mọi thứ giờ khác lắm với ngày xưa, tôi cứng cõi hơn. Tôi cũng quên anh ấy. Mọi thứ xưa cũ đều mờ nhạt. Tôi cũng chẳng hình dung tôi và anh ấy đã từng yêu nhau thế nào, chia tay thế nào. Tôi hẳn đã quên anh ấy.

Tôi bắt đầu mở lòng yêu người khác vì vốn dĩ cuộc đời chẳng đợi chờ ai. Mọi thứ tuy không quá tha thiết nhưng cũng khiến tôi vui phần nào.

Ngày tôi ôm người yêu mới, lòng tôi như vỡ nát bởi những hình ảnh về anh ấy đan xen siết chặt tim tôi. Tôi bật khóc. Lòng tôi bao năm qua thật ra vẫn thế, chỉ là làm sao sống mãi với những đổ vỡ nên tôi vùng dậy đi tiếp. Thời gian dài lê thê đến thế. Tôi tưởng rằng đã quên.

Thế mà...

Cái nào của mình là của mình.

Còn có cái nào không phải của mình là của người khác.

Đừng lẫn tẩn rách việc.

Tình yêu là do chúng ta lựa chọn.

Thế nên yêu đủ - biết vừa

😊😊😊 còn vài trang nữa là hết rồi. Cảm ơn mấy bạn đã đọc HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI CHIA TAY nha...vì thấy hay nên đăng lên ạ.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Anh Là Trời Xanh

Em đã đếm từng ngày chúng ta xa nhau.

Yêu xa, câu chuyện cô độc muôn thuở mà mỗi chúng ta đều tự sống mạnh mẽ tựa cái cây như một bản năng và chờ đợi nhau.

Tha lỗi cho em nếu em nói rằng đã có những phút giây em thật sự gục ngã dưới hung tàn của tháng năm.

Tha lỗi cho em nếu em nói rằng đã có những phút giây em yếu lòng, chỉ muốn dựa vào ai đó cho nguôi nổi cô đơn.

Tha lỗi cho em nếu em nói rằng đã có những phút giây em thực sự muốn từ bỏ, em cảm thấy tình yêu quá đổi hoang đường cho phút giây ta hội ngộ lần nữa.

Thế nhưng em chưa từng làm như vậy! Sống một mình đôi lúc em nhớ anh đến phát điên. Những đêm thắm sâu, em đứng nơi ban công này, nhìn thành phố buông đèn, tự nhiên chỉ biết khóc cho thỏa lòng em, nước mắt cứ thế im lìm chảy và đáy tim em như gào thét muôn ngàn nỗi nhớ.

Rồi em nhìn lên bầu trời, mọi thứ thật bình yên. Tự nhủ rằng, ở đâu đó chắc anh cũng đang nhớ em.

Ngày mai, em vẫn sẽ thức dậy tiếp tục cuộc sống này.

Dù có gì xảy ra, em vẫn sẽ nhìn lên bầu trời để thấy yên bình.

Anh là trời xanh - là tình yêu em chưa bao giờ từ bỏ!

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Có Bao Giờ

Có bao giờ anh tự hỏi rằng người ta bảo cô ấy rất lãng mạn, thế mà anh lại chẳng thấy cô ấy làm điều đó với anh không?

Có bao giờ anh tự hỏi rằng tại sao cô ấy không nhắn tin cho anh vào mỗi sớm mai hay chỉ đơn giản là để kết thúc một ngày không?

Có bao giờ anh tự hỏi rằng tại sao cô ấy hiếm khi ôm chặt anh không?

Có bao giờ anh tự hỏi về những chuyến đi dài đầy im lặng của cô ấy cùng anh không?

Vì cô ấy đang phải mạnh mẽ yêu anh bằng nỗi đau còn sót lại đẩy anh.

Dù anh không thấy sự lãng mạn của cô ấy thì hãy nghĩ suy xem cô ấy chưa từng quên ngày anh bước đến bên cô ấy.

Dù anh có chờ đợi mãi thì cô ấy chẳng dám tự lòng gửi tin nhắn cho anh đâu, cô ấy biết điều đó sớm muộn cũng trở thành thói quen đau đớn nhất khi anh ra đi.

Dù không ôm chặt anh nhưnh có phải những lúc anh yếu lòng nhất, cô ấy vẫn luôn ở phía sau ôm anh rất nhẹ nhàng không.

Dù có muốn nói thật nhiều điều với anh, cô ấy cũng sẽ im lặng để cảm thấy

anh nhiều hơn, để những điều ngày hôm nay sẽ được cô ấy ghi nhớ suốt đời.

Cô ấy ước chi có thể cởi bỏ lớp áo của mình trước mặt anh để anh thấy rằng, cô ấy chẳng còn gì ngoài những vết thương và tình yêu chân thành dành cho anh, cô ấy chỉ muốn lột trần thân thể để anh được chạm vào bờ vai đang run lên bần bật của cô ấy - chớp mắt nửa đời kiếm tìm nhau.

Thương cô ấy không phải vì tình yêu đầu đời mà hãy thương cô ấy vì sau rất nhiều nỗi đau, cô ấy vẫn lựa chọn anh.

Thương cô ấy không phải vì những ngọt ngào mà hãy thương cô ấy vì sự sâu sắc.

Thương cô ấy không phải vì những lời hứa ngàn đời hư ảo mà hãy thương cô ấy vì thực tại của những cố gắng cô ấy dành cho anh.

Thương cô ấy không phải vì những đầy đủ của cuộc sống mà hãy thương cô ấy vì những khó khăn vẫn chờ đợi.

Thương cô ấy - là điều không dễ dàng, anh có thể sẽ đôi lần đánh đổi nó bằng chính niềm đau của chính mình.

Vậy anh có sẵn sàng không?

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Điều Đặc Biệt Của Người Đến Sau

Trong mỗi chúng ta, ai cũng có cho riêng mình một người yêu thương nhất, một người mà dù còn hay mất mãi vẹn nguyên và ngọt ngào theo từng nấc thời gian thăng trầm.

Và với anh, đó không phải là em.

Em yêu anh rất đầy nhưng em đến sau cô ấy - sau người anh từng dành hết thương yêu.

Anh yêu em, nhưng chắc chắn không nhiều bằng cô ấy, hay có thể rất nhiều nhưng không đậm sâu như cô ấy.

Là thiệt thòi phần em, là những điều không thể trách phần anh.

Anh không thích đi đười mưa cùng em, có lẽ ít nhiều vì nó gọi lại một chiều rất xa anh đứng chờ cô ấy dưới cơn mưa không ngớt hạt.

Anh ngại đưa tay lau nước mắt khi em khóc vì nó khiến anh đau lần thứ hai cho giọt nước mắt đầu tiên.

Anh thoáng buồn khi tình cờ nghe những bài hát xưa, nơi sâu thẳm tim anh thứ âm điệu cũ kỹ dường như đang nhắc nhở với anh rằng cô ấy vẫn còn đâu đó trong anh - đẹp đẽ.

Những gì anh từng có với cô ấy - thì em ở đây phải chăng chỉ đóng vai một người chia sẻ kỉ niệm.

Em đã từng rất buồn khi sắm vai người đến sau, sắm vai một kẻ yêu anh chậm chân, lạc lối.

Em đã từng rất đau khi cố ôm ghì lấy vai anh vững chãi mà hiểu rằng : cái bóng cô ấy lớn quá.

Tháng năm lặng trôi dưới chân em âm thầm, em cố không ngộ nhận mình là bến vắng chờ anh, em vẫn yêu anh như thế.

Cho đến một hôm em chợt nhận ra điều tuyệt vời của người đến sau.

Dù gì em cũng đã nắm một vé làm người cuối cùng của anh.

Dù gì em cũng được ở bên để làm những thứ cô ấy và anh chưa từng có.

Dù gì...em cũng đang có anh.

Thật khó để che lấp đi thứ tình yêu lớn anh từng có.

Thật khó để viết tên em đè lên tên cô ấy.

Thật khó để anh vứt bỏ kí ức của mình.

Phần em, em sẽ không làm tất thấy những điều đó để có được anh vì khi em đặt lòng yêu thương anh, em đã nhận ra điều đặc biệt của người đến sau.

Thật ra không có nhau cũng được, điều quan trọng nhất là sau tất cả chúng ta vẫn thương nhau.

Tình thương nó kì lạ lắm em ạ, chỉ cần nó tồn tại thì dù gần hay xa, dù sở hữu hay không sở hữu, dù đau khổ hay hạnh phúc, em vẫn sẽ được giữ rất bình yên giữa bộn bề những xuôi ngược.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Hãy Hứa Vẫn Sẽ Thương Em

Nếu không thể thức dậy bên nhau hãy hứa là anh sẽ mở lớn cửa sổ và hít thở thật sâu một ngày mới.

Nếu không thể bước đi cùng nhau hãy hứa là sẽ sống thật mạnh mẽ vì ước mơ anh đã chọn.

Nếu không thể trải qua mùa hè cùng nhau hãy hứa là anh sẽ mỉm cười thật nhiều khi nhớ về em.

Nếu không thể ôm lấy nhau hãy hứa anh sẽ không được cảm thấy cô độc, vẫn phải vững vàng lên nhé.

Nếu không thể ăn tối cùng nhau hãy hứa anh sẽ ăn thật ngon để luôn mạnh khỏe.

Và nếu cuộc đời chẳng mỉm cười cho tình yêu chúng ta hãy hứa rằng anh vẫn sẽ thương em có được không?

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Em Có Sẵn Sàng Đau Khổ

Anh không cần em băng qua cả đại dương bao la kia để đến với anh.

Anh không cần em vượt muôn trùng các ngọn núi không tên để đến với anh.

Anh không cần em nhìn lên bầu trời và hứa với toàn thể những vì sao đang sáng kia là sẽ yêu anh trọn đời.

Anh chỉ muốn hỏi em rằng "em có sẵn sàng đau khổ?"

Nếu là vì để yêu anh, em có đủ can đảm để vượt qua những điều tiếng xót xa?

Nếu là vì để yêu anh, em có gồng mình nắm lấy tay anh cả những khi anh quay lưng về phía em?

Nếu là vì để yêu anh, em có ôm ghì lấy anh ở những cung bậc thăng trầm trong cuộc sống này?

Nếu là vì để yêu anh, em có rời bỏ tự tôn của chính bản thân em và chỉ thuộc duy nhất về anh?

Nếu là vì để yêu anh, em có hứa là dù trong giây phút chán ghét anh nhất em cũng chỉ nhắm mắt chứ không buông tay anh?

Người ta nói, có những tháng ngày u tối tốt cùng đến mức nỗi đau cũng để lại dấu vân tay.

Vậy nếu là vì để yêu anh, em có sẵn sàng đau khổ?

Khi tất cả những thứ về anh quả thật không đơn giản cho cuộc sống của em.

Khi anh ôm thật nhiều thứ mà thậm chí em còn không biết tên.

Khi sẽ chẳng có mấy người mỉm cười trên con đường chúng ta bước qua.

Khi thiết thời sẽ luôn dành phần em.

Nhưng nếu là vì để yêu anh, em có sẵn sàng đau khổ?

Anh sẽ không có thật nhiều cho em.

Anh có thể sẽ chẳng ngọt ngào như những mối tình em vừa dời chân.

Anh có thể sẽ chẳng lắng lo cho em đủ nhiều như những bờ vai em từng ngả.

Anh có thể sẽ chẳng vĩ đại như những tượng đài tình yêu trong tim em.

Anh chỉ có hiện tại này cho em, thế thôi.

Và khi em đọc được đến dòng này mà tim vẫn loạn nhịp vì anh, thì hãy cứ bước về phía anh nhé.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Nếu Em Không Ổn Thì Cứ Ôm Anh

Cô về nhà, cố giấu gương mặt buồn như đưa đám của mình. Vứt chiếc túi xách lên ghế sofa rồi thở dài thường thượt. Anh nhìn cô với ánh mắt dò xét.

Anh : Mọi việc vẫn tốt chứ em?

Cô : Tốt - cô đáp ngắn gọn.

Anh : Em không vui à?

Cô : Anh đừng hỏi nữa. Em chẳng làm sao cả.

Cô vô cớ cáu với anh. Cô quay vào bếp lục tung tủ lạnh ra để tìm nguyên liệu nấu chút gì đó cho bữa tối. Cô vô ý làm rơi cả vĩ trứng xuống đất, trứng vỡ nát, tung tóe ra sàn, cô hấp tấp tìm vội cái khăn để lau thì va đầu vào cái tủ chén. Tay ôm đầu xoa xoa, tay với lấy cái khăn thì đập trúng bãi trứng dưới đất trơn suýt ngã.

Bỗng nhiên, có một đôi cánh tay ôm chặt cô lại, không cho cô tiếp tục sự vụng về của mình nữa. Anh đã quan sát cô từ nãy giờ.

Anh cúi xuống tai cô rồi nhỏ nhẹ : Nghe anh nói này, ai cũng sẽ có ngày rất tồi tệ nhưng việc tồi tệ đó không tồn tại mãi mãi. Nếu em buồn bực thì quay lại khóc vào vai anh, sau đó đi tắm, thay quần áo, anh sẽ nấu súp cà

chưa cho em, chúng ta xem phim và uống bia nhé.

Cô bật khóc như một đứa trẻ.

Đúng là chúng ta chỉ đơn giản cần một người có thể giúp ta quên muôn vạn chuyện phức tạp ngoài kia.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Em Phải Đi Về Đâu?

Và nếu tình yêu không dừng lại ở hai người cùng một lúc thì sẽ buồn lắm phải không anh?

Buồn khi phải đứng sau những vui buồn sướng khổ của cuộc đời anh.

Yêu một người không yêu mình là nỗi đau dai dẳng và buồn bã nhất mà em quyết định mang về cho mình.

Em thấy anh trong cả những tiếc nuối nắc thành tiếng khi tuổi trẻ cứ thế trôi qua.

Em níu anh lại dù cả thế giới dường như đã lắc đầu chào thua tình yêu em dành cho anh.

Em yêu anh không lấy một gợn đắn đo, chỉ mong anh không bước quá xa em.

Và nếu ngày mai, anh bước đến yêu một người khác...

Hãy nói cho em biết em phải đi về đâu?

Chẳng có ai tính phí vài giây phút của cuộc đời bạn khi muốn dừng chân, cuộc đời chỉ bắt bạn trả giá cho những quyết định sai lầm mà thôi.
Thế nên nếu mệt mỏi thì cứ dừng lại nhé.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Sau Một Tình Yêu

Một trong những giai đoạn khó khăn nhất của mỗi chúng ta là : đứng dậy sau một tình yêu.

1. Nó là thứ cảm giác tồi tệ vô cùng cực. Đứng xiêu điều bằng chính đôi chân của chúng ta mà cảm giác vũ trụ này vừa nổ tung cách đây ít phút.
2. Những lần suy nghĩ của những điều tươi đẹp ngày nào nay trả về nguyên xi nhưng lại bao bọc bằng tên gọi mới "kỉ niệm".
3. Nỗi thất vọng thường trực và câu nói "không bao giờ yêu nữa" hoặc "single đi cho khỏe" luôn ngự trị trên đầu môi, trong từng câu chuyện kể. Nhưng đó chỉ là nguy biến trong thời gian đau khổ.
4. Chúng ta sẽ nếm trải cái cảm giác như thể cả ngân hà bao la này kiên quyết quay lưng với chúng ta và niềm tin bị đánh cắp hết sạch.
5. Vài lần chúng ta thoáng nghĩ về cái chết.
6. Cố làm mọi thứ để có lại ngày hôm qua.
7. Có 2 trạng thái khóc : khóc ồ ạt khi nghĩ rằng tất cả đã kết thúc và khóc lặng sâu khi tự nhủ với bản thân phải vượt qua bằng được dù đau đớn tột cùng.

8. Thích được ở một mình vì càng đi với đông bạn bè càng thấy mình cô đơn.
9. Nghe lại những bài hát cũ cốt tra tấn bản thân thật dã man để ghi nhớ nỗi đau này.
10. Tìm một số loại bia rượu như kiểu trong phim để quên đi những phim ảnh là dối lừa. Uống đi, càng uống càng tỉnh. Mà tỉnh trong cái đầu, thế mới càng đau.
11. Luôn muốn nhìn thấy những người khác tan vỡ cho đồng cảnh ngộ.
12. Tự thấy nguy cơ ế của bản thân tăng vọt.
13. Máu nghệ sĩ dâng trào khi bình thường nửa câu thơ làm không xong mà sao khi thất tình thì xuất bản cả sách :)) (tác giả không có nói bản thân)
14. Ngủ không yên giấc, ăn không ngon miệng vì mắt và miệng cũng như các bộ phận không liên quan khác đều nặng như đeo đá.
15. Muốn bẻ đại đĩa nào ngoài đường về yêu vì không thể chịu được cái cảm giác một mình hoặc chỉ để cho người kia tức chơi. Mà đừng dại, người ta cũng chẳng tức đâu, cùng lắm là khó chịu chút chút vậy thôi, phương pháp này không thể lôi kéo người xưa quay về.
16. Không có nhu cầu nghe chuyện cổ tích về mấy nhân vật công chúa hoàng tử đã giàu còn hạnh phúc với nhau suốt đời.
17. Nghe bất kì thể loại nhạc nào cũng thấy y như viết về mình, viết cho mình, viết tặng mình. Người thất tình nghe nhạc sâu sắc lắm, chứ cũng bài đó bình thường có bỏ nghe mặt cứ nhơn nhơn.

Phân tích sâu sắc những biểu hiện trên, chúng ta có thể thấy rằng hầu hết khi yêu chúng ta không để lại gì cho bản thân cả. Yêu tha thiết, yêu chân thành là điều tuyệt vời nhưng yêu cạn kiệt sẽ dẫn đến sự sụp đổ hoàn toàn khi tình yêu không còn.

Khi yêu hãy cho nhiều, nhưng đừng cho hết.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Anh Đau Lòng Lắm

Sau những tháng năm tươi đẹp của chúng ta, em ra đi.

Có lẽ chúng ta còn quá trẻ để kìm nén những giận dữ, còn quá trẻ để nhường nhịn, cảm thông cho người kia và còn quá trẻ để giữ nhau lại.

Anh đã rất đau lòng và mong em đừng hạnh phúc khi thiếu anh.

Năm tháng qua đi, hai đứa trẻ năm xưa lớn lên. Bạn bè anh cũng vô tình đôi lần nhắc tên em, anh chẳng biết lòng mình đang cảm thấy như thế nào nữa, chắc là anh không muốn biết quá nhiều về em.

Năm tháng lại qua đi, anh giờ đã là một người đàn ông trưởng thành. Đôi lần anh cố tình nghĩ về chúng ta rồi mỉm cười, ngày ấy hồn nhiên quá, đến mất nhau rồi mà cứ lúng túng chẳng biết phải làm sao.

Rồi mọi thứ trôi đi, tháng ngày trôi đi, em trôi đi.

Năm tháng nhất định chẳng dừng chân bao giờ, anh nhận được thiệp mời đám cưới của em trong hộp thư nhà anh vào một buổi sáng nhiều nắng. Nhìn vào tấm thiệp, anh khẽ nhói lòng bởi một cái tên rất quen được đặt ngay ngắn cạnh một cái tên xa lạ. Cuối cùng thì cũng có ngày này. Anh đã biết rất rõ lúc em quay lưng bước đi, để lại tất cả tuổi trẻ vụng dại của chúng ta phía sau.

Từng thương em như thế, anh sẽ đến trong ngày vui của em chứ, anh nhất định sẽ xuất hiện chừng chặc, sẽ xuất hiện rất khác với cậu trai của 15 năm trước - người từng làm em phải khóc rất nhiều.

Và rồi quan khách vui vẻ trò chuyện, hoa tràn ngập khắp nơi. Em xuất hiện tay trong tay với vị hôn phu của mình. Vẫn nụ cười đó, anh đã không quên nó thậm chí đến giờ phút này còn chẳng chút ít phai nhạt trong anh. Em thật đẹp trong bộ lễ phục trắng tinh, có thể bất chợt anh đã thấy niềm vui đâu đó trong khóe mắt em, thứ niềm vui trọn vẹn, anh chưa từng một lần mang đến cho em.

Anh cứ lặng người nhìn theo từng bước chân em, bao nhiêu năm tháng ngây ngô ngày hôm qua bỗng ùa về, em đã từng ước một đám cưới đầy hoa, có đông đủ bạn bè và được tổ chức ở thánh đường. Em đã có tất cả, chỉ là người nghe điều ước của em năm ấy lại không phải là người đứng cạnh em hôm nay.

Em nhìn về phía anh, gật đầu mỉm cười như một lời chào sau rất nhiều năm xa cách.

Anh đã rất đau lòng nhưng mong em sống thật hạnh phúc khi thiếu anh.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Nếu Mệt Mỏi, Cứ Dừng Lại Nhé!

Có phải bạn đã từng có những ngày thật tồi tệ?

Có phải dù tình yêu bạn đẹp đến đâu bạn vẫn có lúc thấy trống rỗng và muốn một mình?

Có phải dù quyết tâm yêu đơn phương một người thật nhiều vẫn có lúc bạn chùn chân muốn tìm con đường khác?

Có phải bạn bè đông vẫn có lúc chẳng một ai có thể giúp bạn?

Có phải đôi khi rất mệt mỏi với những thường nhật hằng ngày, đôi khi chỉ muốn bỏ chạy, muốn đi xa và đơn giản là muốn tạm thời cái hiện tại gắn liền với cuộc sống của bạn?

Tôi là một người có công việc, bạn bè và tình yêu nhưng vẫn có ngày tôi mệt mỏi đến độ muốn hất tung tất cả.

Thế nên tôi khuyên các bạn, nếu mệt mỏi, cứ dừng lại. Đừng cố đi quãng đường đuổi sức để nhận về không gì khác ngoài thất vọng.

Dừng lại không phải để kết thúc mà dừng lại để nghĩ xem mình có còn muốn đi con đường đó tiếp hay không.

Chẳng ai tính phí giây phút cả cuộc đời bạn khi muốn dừng chân, cuộc đời

chỉ bắt bạn trả giá cho những sai lầm mà thôi.

Thế nên, nếu mệt mỏi, cứ dừng lại nhé!

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Cứ Nhắm Mắt Yêu Em

Cứ nhắm mắt yêu em, vũ trụ bao la vốn dĩ cần những yêu thương như vậy vì nếu không tạo hóa đã cho mỗi người một tình cầu mà sống, mà cô đơn, mà duyên phận chỉ là truyền thuyết chưa chắc được kể.

Cứ nhắm mắt yêu em, ai cũng có một quá khứ, chúng ta sẽ đếm ngày hạnh phúc từ phút giây này và em chỉ cần anh cho tất cả những điều duy nhất.

Cứ nhắm mắt yêu em, trần gian này muôn lối, biết đâu được mắt còn ngày sau, đừng đo lường những thiệt hơn hư ảo, chỉ cần là anh, là em, là chúng ta như bây giờ.

Cứ nhắm mắt yêu em, thiên hạ là một cộng đồng to lớn hay vô tình xen lẫn lời ong tiếng ve bên những cuộc tình bất chợt lóe màu hạnh phúc, chỉ cần có nhau là đủ.

Cứ nhắm mắt yêu em, đại dương xanh và bầu trời cao là nơi em sống với tình yêu kì diệu, là nơi những người yêu nhau sẽ được bên nhau.

Cứ nhắm mắt yêu em, sẽ không ai hứa, em không nhuộm màu cũ kỹ, anh cũng chẳng nhuộm màu ố hoen. Nếu bước song song hãy nắm tay em, nếu bước qua nhau hãy ôm em.

Cứ nhắm mắt em, anh là điều đặc biệt duy nhất hiện hữu nơi thực tại em, khiến em một lần nữa tin rằng cổ tích có thật.

Cứ nhắm mắt yêu em, dù cho mất nhau ngày sau thì những điều em yêu quý em vẫn sẽ mãi yêu quý.

Cứ nhắm mắt yêu em...hãy để tình yêu là mù quáng như nó vốn dĩ...

Cứ nhắm mắt yêu em...còn em, dù - mở - mắt - vẫn - thấy - tim - loạn - nhịp - yêu - anh.

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Quên Một Người

Có rất nhiều người hỏi tôi, mất bao lâu để quên một người?

Cũng còn tùy, một vài ngày, một vài tháng, một vài năm hay một đời gì đó.

Việc quên một người để tránh đau khổ tuyệt đối không được giao phó cho số phận, vì số phận luôn đồng lõa với những xót xa.

Việc quên một người cần bản lĩnh kiên cường, cần biết cách thương bản thân mình trên hết, cần nhắm mắt và cả buông tay.

Việc quên một người không phải thực hiện trong một sáng một chiều, chúng ta cần từ bỏ những thói quen, học cách đi về một mình và sống vững chãi cùng cô đơn.

Việc quên một người là nỗi đau thống thiết nhất mà tuyệt nhiên chúng ta phải một mình chịu đựng, nó âm ỉ và mất mát từ sâu tận đáy tim.

Tôi đã từng xóa toàn bộ danh bạ điện thoại của tất cả bạn bè chung, dọn đến một đất nước khác - nơi thật xa người tôi muốn quên, đóng gói tất cả những kỉ vật vào nhà kho của một người bạn thân rồi cầm vé máy bay ra phi trường, cố dẫn lòng để không nghe cuộc điện thoại cuối cùng vì tôi biết bất kì điều gì thuộc về người ấy đều có khả năng chùn chân tôi bước, thế rồi thấm thoát đã 3 năm.

Tôi vẫn chẳng quên người ta - nhưng rõ ràng có phai nhạt. Tôi đã không nhớ rõ tôi khóc bao nhiêu lần trong những đêm lặng gió.

Tôi đã không nhớ rõ khói thuốc làm cay mắt tôi hay những cái vã chẳng thể hàn gắn những tổn thương.

Tôi đã không nhớ rõ tôi được hôn như thế nào và tôi đã mỉm cười hay ôm người ấy vào lòng.

Tôi đã không nhớ rõ về tất cả những kỉ niệm, tôi chỉ biết tôi đã từng yêu rất nhiều. Người ấy ra đi, tôi đã từng khóc rất nhiều, thế thôi... Những thứ còn lại đều mờ nhạt.

Quên một người - đôi khi là để cứu rỗi chính bản thân và những tình yêu kế tiếp.

Quên một người quả thật không dễ nhưng yêu một người đã quên mình chẳng phải là khó hơn rất nhiều sao?

HÔM NAY NGƯỜI TA NÓI ... CHIA TAY

Iris Cao

Có Hẹn Với Người Yêu Cũ

Vài ba năm sau tình yêu ấy, chúng ta ngồi lại bên nhau vào một ngày lặng gió. Mọi thứ thật thân quen, đến nỗi chuyện xa cách được nhắc đến như một giấc mơ dài.

Anh khuấy đều tách latte nóng bốc khói nghi ngút, em trầm ngâm dựa lưng vào tường. Anh chẳng thay đổi gì cả, vẫn thích uống cà phê và mặc áo sơ mi trắng.

Cái cánh anh nhìn em vẫn hiền lành như thế.
Nụ cười trên môi anh vẫn dịu dàng như thế.
Từng lời anh nói vẫn ấm áp như thế.

Chỉ có điều duy nhất đổi thay là em đã không còn động lòng! Không một chút động lòng.

Nỗi tổn thương sâu sắc ấy đã theo em suốt gần ấy tháng năm không có anh. Những tối trở mình trần trọc chẳng thể hiểu vì điều gì chúng ta lại mất nhau, vì điều gì người ta cứ mặc sức hứa, rồi mặc sức quên, vì điều gì mà hai tiếng "chia tay" lại dễ dàng thốt ra trên môi một người từng rất thương như thế.

Vì điều gì...!

Khi anh hỏi em rằng "Em có đang hạnh phúc không?"

Em bất giác cười lớn và bảo rằng "Nếu hôm nay em không hạnh phúc, em đã chẳng có can đảm tìm gặp lại anh".

Trời nhẹ trong vắt, nắng buông mình đọng đưa trên những tán cây một cách ơ hờ.

Giọng anh vẫn ôn tồn : Vào những tháng năm đen tối nhất của cuộc đời, tất cả những gì anh nghĩ đến là kỉ niệm đẹp đẽ của chúng ta.

Em nhìn sâu vào đôi mắt anh, lòng nhẹ tênh : Muộn rồi anh ạ, vì em bây giờ đang hạnh phúc hơn cả những tháng năm xưa cũ bên anh.

~~~~~

Sách đã kết thúc rồi...thank m.n đã yêu thích sách này ạ 🥰 🥰

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Một Chút Niềm Tin](#)

[Yêu Thương Bất Tận](#)

[Một Nấc Đau Lòng](#)

[Thanh Xuân Nào Cũng Xứng Đáng](#)

[Bạn Ơi](#)

[Nỗi Buồn Trong Túi](#)

[Quá Khứ Là Quá Khứ](#)

[Thời Khắc Riêng Để Buông Bỏ](#)

[Đón](#)

[Tình Thân](#)

[Thức Dậy Đi Anh](#)

[Hãy Trò Chuyện](#)

[Cuộc Đời Sau Thanh Xuân](#)

[Tuổi Để Hạnh Phúc](#)

[Hạnh Phúc Của Anh](#)

[Ai Rồi Cũng Yêu Thêm Lần Nữa](#)

[Tình Yêu Của Nội](#)

[Thèm Được Mặc Mưa Ở Sài Gòn](#)

[Yêu Một Người Tận Sâu Trong Tâm Khảm](#)

[Cám Ơn Chị Đã Thay Em Yêu Anh Ấy](#)

[Chuyến Xe Ấm Áp](#)

[Tình Yêu Là Gì](#)

[Tạm Biệt Người Yêu Dấu](#)

[Chuyện Của Hôm Nay](#)

[Hôm Nay Người Ta Nói Chia Tay](#)

[Hãy Giấu Nỗi Đau Đầu Tiên Của Tôi Vào Lòng Sài Gòn Có Được Không?](#)

[Tôi Muốn Được Yêu Một Người Thật Lâu](#)

[Đứng Dưới Bầu Trời Rộng Lớn Đây Bạn Là Ai?](#)

Một Và Duy Nhất
Thế Nào Là Mất Nhau - Thế Nào Là Rất Đau?
Chia Ta Chưa Bao Giờ Là Đau Khổ Nhất
Anh Đã Hết Yêu Em
Em Sẽ Già Đi, Anh Biết Không?
Em Mong Anh Tìm Được Người Ấy
Hóa Ra Em Vẫn Đợi
Làm Gì Có Kiếp Sau
Cám Ơn Đã Buông Tay Em Tàn Nhẫn Như Thế
Và Đến Một Ngày...Ta Mang Lòng Yêu Một Kẻ Xa Lạ
Hãy Để Em Khóc
Vuột Mất Quả Bóng Bay
Người Ta Hờn Nhau Ở Sự Sinh Tồn
Từ Bỏ
Em Đã Đợi Anh Đến Bất Tận
Thế Giới Này Nhất Định Sẽ Yên Ổn
Người Thương Nhì
Đã Từng
Có Những Thứ Không Cần Quên
Nếu Không Là Anh Thì Chẳng Thế Là Ai Khác
Người Yêu Cũ
Em Sẽ Xách Dép Và Bước Ra Khỏi Cuộc Đời Anh
Yêu Đủ - Biết Vừa
Anh Nhất Định Phải Ra Đi!
Khi Chúng Ta Phải Đứng Một Mình
Anh Là Tất Cả Sau Tất Cả
Hết Là Hết
Nếu Không Còn Yêu Một Người
Thanh Xuân Của Một Người Phụ Nữ
Tưởng Rằng Đã Quên
Anh Là Trời Xanh
Có Bao Giờ

Điều Đặc Biệt Của Người Đến Sau
Hãy Hứa Vẫn Sẽ Thương Em
Em Có Sẵn Sàng Đau Khổ
Nếu Em Không Ổn Thì Cứ Ôm Anh
Em Phải Đi Về Đâu?
Sau Một Tình Yêu
Anh Đau Lòng Lắm
Nếu Mệt Mỏi, Cứ Dừng Lại Nhé!
Cứ Nhắm Mắt Yêu Em
Quên Một Người
Có Hẹn Với Người Yêu Cũ